

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

ΑΡΙΘ 33-34

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΑ

Χρυσοστόμω

*τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος*

Μελέτιος

*Ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
χαίρειν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ.*

Κύριος ὁ καὶ νεκρῶν ζώντων ἔξουσιάζων ἠδὲ καὶ καλέσας κατὰ Σεπτέμβριον παρελθόντα εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τὸν τῆς Ἀγιωτάτης ταύτης Ἐκκλησίας ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος προϊστάμενον Φώτιον, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ἵνα ἀναπαύσῃ ἀπὸ τῶν πόνων αὐτοῦ. Γενομένης δὲ ἐκλογῆς τῆς παρελθόντος μηνὸς Μαΐου, τῆς μετοχῆς κλήρου καὶ λαοῦ κατὰ τὰ καθεστῶτα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἐξελέγημεν ἡμεῖς εἰς διαδοχὴν τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου Φωτίου ἐν τῷ Ἀποστολικῷ τούτῳ καὶ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου καὶ ἐνθρονισθέντες τῇ λαϊκῇ ἰδίῳ μηνὸς ἔχομεν ἤδη, σὺν Θεῷ ἀντιλήπτορες, ἐπιβαλόντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν εὐχαριστίᾳ οὖν πολλῇ πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι ἐλέησας ἡμᾶς ἐκάλεσεν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ἀπράγμονος βίου, ἐν ᾧ διετελοῦμεν διάγοντες μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου παραίτησιν, εἰς ὑπεύθυνον διακονίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὅτι ἠδὲ καὶ ἐμπιστευθῆναι τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν τὴν διακυβέρνησιν Ἐκκλησίας γερασῆς καὶ Ἀποστολικῶν παραδόσεων θεματοφύλακος, ἀνακοινοῦμεθα μὲν ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις ὅσα περὶ τὴν Ἀγιωτάτην τῶν Ἀλεξανδρέων φρονόμησεν ὁ Κύριος, τείνομεν δὲ δεξιὰν κοινωνίας τοῖς τιμιωτάτοις Προέδροις αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν πᾶσι τοῖς Ἐπισκόποις τοῖς ὁρθοτομοῦσι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἐπὶ θεμελίῳ τῆς κοινῆς πίστεως ὡς αὐτὴν παρὰ τῶν Ἀποστόλων ἐν γραφαῖς ἀγίαις καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐν Συνόδοις Οἰκουμενικαῖς διατετυ-

πωμένην διακρατεῖ ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ περιποιησάμενος καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὡς σῶμα ἐν πρὸς κεφαλὴν μίαν αὐτὴν ἀρμόσας, διετηρήσειε τὰ μέλη πάντα ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐνότητι, ὅπως τὸ ὅλον σῶμα τὴν κεφαλὴν κρατοῦν καὶ διὰ τῶν ἀφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον αὔξῃ τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

Γένοιτο δὲ ἀρωγοὶ τῆς ἡμῶν ἀσθενείας ἐν τῇ ἐπιτελείᾳ τῶν καθηκόντων ἡμῶν οἱ πρὸς Κύριον δεήσεις τῆς Ὑμετέρας ποθεινοτάτης Μακαριότητος, ἣν διαφυλάττοι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ διὰ τῆς Χάρτιος τοῦ Μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ ὑγαίνουσαν, μακροήμερουσαν καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὁρθοτομοῦσαν. Ἀμήν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ιε'. Ἰουνίου ἔτους α' θ' κ'

† Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ
ἀγαπητὸς ἐν Χρῆ ἀδελφός

Μακαριώτατε καὶ Παναγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα τῆς Μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου. Κύριε Μελέτιε, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περισπούδαστε καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφέ!

Ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριον ἀποδεξάμενοι τὰ εἰρηνικὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος γράμματα, ἐδοξάσαμεν αὐτὸν, ἐνδείξαντα τὴν ἀπειρον αὐτοῦ ἀγαθωσύνην καὶ πρόνοιαν ἐπὶ τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρέων καὶ καλέσαντα τὸν ἄξιον διακυβερνήσαι καὶ ποιμάναι αὐτήν. Ὁ ὑπὸ τὸν μόδιον ἀποκρυβείς ἐπὶ μικρὸν λύχνος, ἢ Ὑμετέρα, δηλονοῦν, Παναγιότης, ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα λάμψῃ τοῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς δόξαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Μακαρίζομεν δὲ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρέων ὅτι ἐπολαύει τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος μετὰ τὴν κτηθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς πολυτίμον πείραν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἐν δυσχεροστάταις περιστάσειν δοκιμαθεῖσαν μεγάλην ἱκανότητα.

Πεπεισμεθα τοίνυν ὅτι, Θεοῦ συνεργοῦντος, ἡ γερασμία καὶ ἔνδοξος ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀλεξανδρέων, ἡ ἐν μέσῳ μυρίων κακώσεων καὶ παθημάτων αἰῶνων πολλῶν θαυμασίως διὰ τῶν μαρτυρικῶν ἀγῶνων ὄντως μεγάλων Ἱεραρχῶν Ἀλεξανδρείας διασωθεῖσα, ὑπὸ τὴν διαποιόμανσιν καὶ χειραγωγίαν τῆς Ὑμετέρας θεοπροβλήτου Παναγιότητος, τοῖς ἔχουσιν αὐτῶν καὶ τῷ παραδείγματι κατακολουθούσης, ἀνακτησεται αὐτῆς, ὅσον ἐν τῷ παρόντι ἐφικτόν, τῆς παλαιᾶς αὐτῆς εὐκλείας τοὺς χαρακτήρας, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τε πνευματικοῦ ποιμνίου αὐτῆς καὶ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πάντως δὲ καὶ ταύτης, τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιμελήσεται ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης καὶ ἐν τοῖς γενικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ζητήμασι χεῖρα ὀρέξει αὐτῇ, τῆς κοινῆς πάντων ἡμῶν οὐναντιλήψεως χορηγούση. Κύριος δὲ ὁ Θεὸς εὐδοκησάτω παρασχεῖν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι τὴν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς κατόρθωσιν τῶν βουλῶν αὐτῆς καὶ εἰς πλήρη ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς κλήσεως αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἀποστολικὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ταῦτα μὲν, Συνοδικῇ διαγνώμῃ διεκδηλοῦντες, ἀδελφικῶς δὲ πόθῳ πολλῷ καὶ ἐν ἀγάπῃ ἀλείφῳ προσεπευχόμενοι τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ Παναγιότητι ὡς ἀπὸ μέρους τῆς Ἁγιοτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἅμα δὲ ὑπερήδιστα προσαγορεύοντες Αὐτὴν καὶ κατασπαζόμενοι διατελοῦμεν.

Ἀθήνησι μηνὸς Αὐγούστου θ'. ἔτους σωτηρίου α' & κς'!

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΔΟΣ

Μία ἐκ τῶν σπουδαιότερων κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰτιάσεων, ἡ ὁποία ἀκούεται σήμερον μάλιστα διατυπωμένη, εἶνε καὶ ἡ προκατάληψις ὅτι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ὄχι μόνον οὐδαμῶς συντελεῖ εἰς τὴν προόδον, ἀλλὰ καὶ ἀντιοῖα κατ' αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη ὁμως μομφὴ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ προέρχεται παρ' ἀνθρώπων, οἵτινες οὔτε τὴν ἱστορίαν ἐμελέτησαν, οὔτε τὴν φύσιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας γνωρίζουν. Διότι καὶ ἡ στοιχειωδέστερα γνῶσις τοῦ χριστιανικοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἀπλή πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν δυναμικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ γνωριμία θὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς τοὺς κατ' αὐτοῦ μεμψιμοιροῦντας φιλοπροόδους, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς προόδου

εἶνε ἔννοια καὶ ἰδέα ἀποκλειστικῶς χριστιανικῆ. Ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸν Μάρκον Αὐρηλίον, τὸν Σενέκαν, τὸν Κικέρωνα, τὸν Ἰουβενάλιον κλπ., δῆλα δὴ τοὺς ἐξοχωτέρους ἐκπροσώπους τῆς προχριστιανικῆς μορφώσεως, τοὺς συγκεντρατάς τούτους καὶ μεταδότας τῆς ὅλης τῆς ἐποχῆς τῶν ἀναπτύξεως. θὰ ἔβλεπον ὅτι οὐδὲ λέξιν λέγουν περὶ τῆς προόδου. Ἡ κυρία ἐκ τῶν συγγραφῶν τῶν ἐντύπωσις εἶνε μία ἀπογοήτευσις ἀπὸ τοῦ παρόντων, οὐδὲν δὲ πνεῦμα αἰσιοδοξίας καὶ οὐδεμία ῥοπή καὶ φορὰ πρὸς τὸ μέλλον καὶ ἔλπις ἀπ' αὐτοῦ. Χρῆσκοι τῶν συγχρόνων πολιτικῶν, ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν σχέσεων.

Ἡ ἰδέα τῆς προόδου ἐβλάστησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ τῶν κόλπων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνεδόθη ἡ ἔκφρασις της. Ἡ ἰδέα τῆς προόδου ὑποβάλλει τὴν διαρκῆ κίνησιν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τὰ βελτίω, τὴν ἀκατάπαυστον ἀνοδὸν τῶν βαθμίδων κλίμακος, τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ εἶνε ἀόρατος καὶ ἄφθαστος. Ἀλλ' ἡ ἔννοια τοῦ διαρκῶς καὶ μετὰ πόθου βαίνειν καὶ ἀναβαίνειν προϋποθέτει τὴν κίνησιν πρὸς ἰδεῶδες, ἰδεῶδες δὲ, καὶ ἰδεῶδες ποθητὸν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἰδεῶδες ὡς τὸ μόνον ἐφετὸν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ τὸ μόνον κατευνάζον τὴν δίψαν της, ἰδεῶδες ἐν τῇ ἔννοια τοῦ τελειοτάτου καὶ τοῦ ἀπείρου, τοιοῦτο ἰδεῶδες ἔχει μόνος ὁ Χριστιανισμός. Πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦτο κινούμεθα πάντες, πάντες τείνομεν νὰ πλησιάσωμεν πρὸς αὐτό, πρὸς αὐτό προοδεύοντες διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως. Καὶ ἔχει καὶ τοῦτο τὸ γνώρισμα τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες: ὅτι εἶνε ἰδεῶδες δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως· δὲν εἶνε ἀριστοκρατικὸν ἰδεῶδες· ἀλλὰ πανανθρώπινον. Καὶ ὑπέρεκειται τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου· κείται ἐπέκεινα τῶν συνθηκῶν ἐν αἷς ὑπάρχει τέρας καὶ ὄριον. Δὲν τὸ βλέπομεν εἰς τὸ ἀπώτατον σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος· οὔτε ἀπλῶς ἐπέκεινα τῆς ἡν κατοικοῦμεν ἠπείρου· οὔτε εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἱμαλαίων, ἢ εἰς τὸν δεῖνα τῆς ζωῆς μας σταθμόν. Τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες κείται ἐπέκεινα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου· κείται ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, τῇ ζωῇ τῇ ἀτελευτήτῳ, ἔνθα ἡ γνῶσις ἀπείρως ἐκτείνεται, εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ Ἀπείρου χώραν, ἔνθα ἡ ψυχὴ θὰ χορταίνη ἀκαταπαύστως καὶ ὅπου οἱ πνευματικοὶ πόθοι τῆς ψυχῆς διαρκῶς θ' ἀναζωογονοῦνται καὶ θὰ ἀνακαινίζονται.

Ἐκ τῆς τοιαύτης παμπεριληπτικῆς ἐνοίας τῆς χριστιανικῆς ἐνοίας τῆς προόδου προκύπτει φυσικῶς, ὅτι ἡ χριστιανικὴ πρόοδος εἶνε ξένη ὅλως πρὸς πᾶσαν μονομερῆ παρὶ αὐτῆς ἀντίληψιν. Διότι ταύτην ἀκριβῶς τὴν μονομέρειαν πᾶσχει ἡ συνήθης καὶ κοινὴ

περὶ τῆς προόδου ἀντίληψις. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς προόδου ἐννοοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπλῶς τὴν πρὸς τὰ πρόσω κίνησιν, ἀποτελουμένην ἐκ διαδοχῆς μεταβολῶν, ἀδιάφορον τίνων καὶ ὁποῖ ν, συνηθέστατα ὅμως ἐξωτερικῶν μόνον. Ἄλλ' ἡ ἔννοια τῆς προόδου δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμοζῆται εἰς μόνην τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, διότι θὰ καταντήσῃ λέξις κενὴ καὶ ἀνευ ἐννοίας. Πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁ ἄνθρωπος κινεῖται πρὸ πάντων ἐσωτερικῶς, ἦτοι πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἡ ἔννοια τῆς προόδου δέον νὰ εἶνε ἔννοια πραγματικῆ, δηλ. μὲ πραγματικὸν περιεχόμενον, ἀφορῶν εἰς τὸν ὅλον ἄνθρωπον, συνιστάμενον εἰς τὴν παμμερῆ ἀνάπτυξίν του, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρίστων καὶ ὑψίστων αὐτοῦ προσόντων, ἰδιοτήτων καὶ ἰκανοτήτων. Πρὸς τὴν ἔννοιαν δ' αὐτὴν τῆς προόδου ἀνταποκρίνεται μόνον ὁ Χριστιανισμός. Πάνταχόθεν ἀκούεται, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς προόδου εἶνε ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀδελφότης καὶ ἡ ἰσότης. Ἄλλ' αἱ ἔννοιαι αὗται εἶνε ἰδέαι καθαρῶς χριστιανικῆς προελεύσεως· ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνεδόθησαν καὶ ἠκούσθησαν, καὶ νοοῦνται μόνον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἐὐαγγελίου. Εἴπατε εἰς τὸν προχριστιανικὸν Ἑλληνα ἢ Ῥωμαῖον ἰδιοκτήτην χιλιάδων δούλων τὰς ἐννοίας ταύτας· θὰ σὰς ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμικεὶ ὡς ἡλίθιος.

Πολλοί, ὅπως ἀφιλοσόφητοι, ἐν τῷ μέσῳ καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς περὶ ἡμᾶς μεγίστης ἐξωτερικῆς προόδου, ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ὁποίας ἐξηφανίσθησαν συντριβέντες πολιτισμοὶ ὅλοι, καὶ θρησκεῖαι δ' ἀκόμη ἐξέλιπον, διερωτῶνται ἂν ὑπάρχῃ πλέον θέσις καὶ διὰ τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Πολύ, ἀληθῶς, προώδευσε ὁ σύγχρονος κόσμος εἰς ὅλας τὰς σφαίρας τῆς γνώσεως. Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἀνιστάμενοι ἀνέζων μεταξὺ ἡμῶν ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ λοιποὶ σοφοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, θὰ κατεθαμβοῦντο πάντως ἀπὸ τὴν λάμπιν τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης· δίκην ἀφελῶν παιδαρίων θὰ ἔχασκον πρὸς τὴν πρόοδον τῆς βιομηχανίας, τῆς συγκοινωνίας, τῶν οἰωνδήποτε κατακτήσεων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Θὰ ἀπέμενον κατάπληκτοι πρὸ τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐπιστήμης, ἀποκαλυψάσης ἀγνώστους δυνάμεις καὶ νόμους τῆς φύσεως. Ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῶν παμμεγίστων τούτων τῆς προόδου ἐπιτευγμάτων πολλοὶ πολιτισμοὶ ἐμαράνθησαν, καὶ ἀπέθανον, πολλαὶ φιλοσοφίαι ἐσαρώθησαν καὶ ἐξηνεμίσθησαν. Οὐδὲν παλαιόν· τὰ πάντα καινά. Τάχα νὰ ἔχῃ θέσιν ἐν τῇ καινότητι ταύτῃ καὶ ὁ «παλαιωθείς» Χριστιανισμός;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δύναται νὰ δώσῃ ἀπάντησιν μόνον στοιχειώδης καὶ ἀπλουστάτη φιλοσοφία,

ἐγκειμένη εἰς τὴν συσχέτισιν τῆς φορᾶς τῆς προόδου ταύτης πρὸς τὸ ἀναντίρρητον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν θάνατον τέρμα. Ἐν τῇ φορᾷ τῆς προόδου ταύτης ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει, διότι ὀφείλει νὰ ἀποθάῃ. Τὶ θὰ συμβῆ ἔπειτα; Ἐπέκεινα τοῦ τάφου τί ὑπάρχει; Τὸν ἄνθρωπον ἀναμένει τοῦ ἀλόγου ζώου ἡ τύχη; Τὸ ἄλογον ζῶον ἐξηλθεν ἐκ τοῦ χοῦ, καὶ ἐπὶ μικρὸν ζωογονηθὲν ὑπὸ τοῦ ἡλίου κατήτησεν εἰς αἰώνιον νύκτα. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος;

Ἡ φιλοσοφία αὕτη εἶνε ἀπλῆ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ στοιχειωδεστάτῃ διατυπώσῃ τῆς περιέχεται ἡ ὀδυνηροτέρα ἀγωνία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς προόδου ποῖος κέκτηται νὰ λύσῃ τὸ τρομερὸν τοῦτο αἰνίγμα; Δοκιμάσατε νὰ τὸ λύσητε μὴ φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀλλὰ τὸ ἐδοκίμασαν ἤδη ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἀσυγκρίτως σοφώτεροι πρὸ ὑμῶν, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, καὶ σήμερον δὲ πλεῖστοι ἐγκύπτουν ἐπὶ τοῦ προβλήματος καὶ ἐδοκίμασαν πάσας τὰς δυνατὰς λύσεις. Ἡ κλεις τοῦ αἰνίγματος οὐδαμοῦ ἀνευρέθη. Ἐνομισθὴ παρεχομένη ὑπὸ μυρίων σχολῶν φιλοσοφικῶν καὶ κηρυγμένη εἰς τὰς σελίδας ἀπείρων βιβλίων. Ἡ ἀγωνία παρέμεινε ἀγωνία. Μόνον ὅταν κατηύγασε τὰς διανοίας καὶ τὰς ψυχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ λαμπάς, ἐφωτίσθη καὶ ἀνεκουφίσθη ὁ κόσμος. Ἡ λύσις εὐρέθη ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Καὶ μόνον τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον ἡ ἔννοια τῆς προόδου ἀρρηκτῶς καὶ ἀφεύκτως καὶ ἀναγκαιῶς συνδέεται πρὸς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἐρωτᾶται: τί θὰ ἦτο ἡ πρόοδος ἐὰν τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ θανάτου δὲν ἐλύετο;

Συνήθως ἡ πρόοδος συνδυάζεται πρὸς τὸν «ἀνθρωπισμόν» τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει περιλαμβάνουσιν εἰς τὸ παρεχόμενον τῆς ἐννοίας τῆς προόδου. Τὸν ἀνθρωπισμὸν παράγουσιν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀρχαιότητος. Ἄλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ βάθους μεταξὺ τῶν εὐγενῶν ἀνθέων τοῦ παλαιοῦ ἀνθρωπισμοῦ διακρίνονται καὶ αἱ ἄκανθαί φρικτῆς ἀναισθησίας καὶ ἀναλγησίας πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, σφαδάζουσιν ὑπὸ τὰ πέλματα τῶν ταυρομάχων καὶ ἐξευτελιζομένην ἐν τῷ προσώπῳ τῶν δούλων. Ὁ ἀνθρωπισμὸς μεγαλύνεται καὶ σήμερον ὡς στοιχεῖον προόδου· καὶ παραπλεύρως ὀργιάζει ἡ ἐκμετάλλεσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας καὶ σαρκός, ἡ ἀναλγησία τοῦ πλούτου πρὸς τὴν ἀνέχειαν, ἡ σκληρότης τοῦ πολέμου πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς ἡττημένους καὶ τοὺς νικητάς.

Ἡ ἀνθρωπότης προώδευσε· προοδεύει. Ἡ πρόο-

δος όμως αυτή εις ουδέν συντελεῖ, ἐὰν δὲν συμπροσδρεύῃ καὶ ἐσωτερικῶς, ἢ μᾶλλον, ἐὰν ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτῆς πρόοδος δὲν ἀποτελῇ τὴν κυρίαν ἔννοιαν καὶ ψυχὴν τῆς προόδου. Ἡ ἑξωτερικὴ πρόοδος δὲν ἀναπαύει τὸν ἔσω ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον τὸν πραγματικῶς ζῶντα καὶ μὴ φθειρόμενον, τὸν κυρίως ἄνθρωπον. Ἐφ' ὅσον μόνην ταύτην τὴν πρόοδον ἐπιδιώκει ὁ ἄνθρωπος καὶ μόνον ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνίζεται, οὐδ' ἐν πρόβλημα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ζωῆς λύεται, οὐδ' ἐν ἀφορῶν εἰς τὴν πραγματικὴν του ζωὴν καὶ ὑπόστασιν ὀδεύει τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐμφύτως ἐκζητεῖ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ καρδιά, ἡ ψυχὴ θὰ διητῶ αἰώνως παρὰ τὸν πολύρρονον ποταμὸν τῆς ἑξωτερικῆς προόδου, τοῦ ἑξωτερικοῦ πολιτισμοῦ. Μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ὠθοῦσα διαρκῶς πρὸς τὸ ὑψηλὸν ἰδεῶδες τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἰκανοποιητικῶς χορτάζει αὐτὴν καὶ ἐνδυναμοῖ καὶ ἀνακαινίζει εἰς νέαν ἐκάστοτε ζωὴν, πολὺ τῆς προτέρας ὑψηλοτέραν καὶ βελτίονα. Πᾶσα εὐγενὴς καὶ ὑψηλὴ ἰδέα, ἐμπεριεχομένη ἐν τῷ συγχρόνῳ πολιτισμῷ, τὴν πηγὴν τῆς ἐξείκει ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς μόνης πηγῆς τῆς ἀληθοῦς τῆς ἀνθρωπότητος προόδου ὅ,τι δ' ἀκόμη ἀξίον τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνει, ὀφείλεται εἰς τὸ περιβάλλον, τὸ ὅποιον δημιουργοῦσιν ὅσοι ὑπὸ τὸν ὀδοστρωτῆρα τῆς ἑξωτερικῆς προόδου θέλουσι νὰ συντρίψωσι καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς δῆθεν ἀναχρονιστικὸν ὑπόλειμμα παλαιωθέντος πολιτισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του ὄχι μόνον δὲν ἀντιδρῶσιν κατὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνθρωπίνης προόδου, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὸν ἰσχυρότατον αὐτῆς παράγοντα, ὡς ψυχὴ αὐτῆς καὶ περιεχόμενον, ἀρκεῖ δὲ νὰ φαντασθῇ τις τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα ἄνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ νὰ ἐννόησῃ ποῦ εἴλκυσεν αὐτὴν μέχρι σήμερον τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

17.— Χρῶμα ἀγιογραφικὸν τοῦ ὕφους. — Λόγος τις δύναται νὰ εἶνε χριστιανικός, ἐξόχως χριστιανικός, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἐνταῦθα ἀγιογραφικὸν χρῶμα; ἐξ ἄλλου λόγος τις δύναται νὰ εἶνε ἰσχυρῶς χρωματισμένος δι' ἐκφράσεων ἀγιογραφικῶν ἢ βιβλικῶν ὑπαινιγμῶν, χωρὶς νὰ εἶνε χριστιανικός. Οὐδ' εἶνε ἀρμόζον, ἄλλως τε, νὰ ἐκφράζωμεν τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐντυπώσεις ἡμῶν μόνον διὰ βιβλικῶν τύπων καὶ νὰ καταστήσωμεν τὸν ἱερὸν λόγον ἄλυσιν ἀγιογραφικῶν ρητῶν. Ἄς ἐνθυμώμεθα τὸ ἀξίωμα τοῦ Théremin: «Πρέπει ἕκαστος ἱεροκήρυξ νὰ ὀμιλῇ τὴν γλῶσσαν τοῦ πρέπει ἢ χριστιανι-

κὴ σκέψις νὰ ἐξατομικεῖται ἐν αὐτῷ· πρέπει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ γίνεται λόγος τοῦ ἢ ἀλήθεια δὲν θὰ γίνῃ κτῆμά του παρὰ μόνον ὅταν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἰδιάζοντα αὐτῷ τύπον· καὶ τέλος, λόγος συντεθειμένος ὅλος ἐκ χωρίων, καὶ αὐτῶν τῶν ὠραιότατων, δὲν θὰ εἶνε λόγος· θὰ στερεῖται σθανθηῆ ἐνότητος καὶ ρητορικῆς δυνάμεως, διότι δὲν θὰ ἐνότητος καὶ ρητορικῆς δυνάμεως, διότι δὲν θὰ αἰστανθῆται τις ἐν αὐτῷ τὴν συνεχῆ παρουσίαν καὶ τὴν προοδευτικὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσαι αἱ ἀλήθειαι, αἱ δύνανται νὰ περιλάβῃ ὁ λόγος, κατὰ τινα τρόπον, προσωποποιοῦνται». Ὁ ἀγιογραφικὸς χρωματισμὸς τοῦ κηρύγματος δὲν εἶναι τι ἄπλως ἑξωτερικόν. Ἡ ρητορία τοῦ Ἀμβωνος πρέπει ὑπὸ τῆς Γραφῆς νὰ ἐμπιέται καὶ χριστιανισμὸν νὰ ἀποπνέῃ. Ἀλαμφοβόλως ἐν ἀφρονίᾳ θὰ γίνῃται χρῆσις ἐκφράσεων ἀγιογραφικῶν ἐν τῷ κηρύγματι, διότι ἡ παρουσία αὐτῶν δίδει εἰς τὸν λόγον μεγαλοπρέπειαν καὶ ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς πιστοὺς ὅ,τι καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμώμεθα ποιοῦντες χρῆσιν αὐτῶν, ἦτοι: ὅτι εἴμεθα ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, ἐπιφορτισμένοι νὰ προσαρμόσωμεν ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ τινὶ τὸν θεῖον λόγον. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου ἄπλως χρωματισμοῦ. Ὁ λόγος τοῦ ἱεροκήρυκος πρέπει νὰ ἀναδίδῃ καὶ νὰ ἀκτινοβολῇ πνεῦμα Χριστοῦ. Πρέπει ὅλα αἱ ἀναμνήσεις τῆς Γραφῆς, πρόσωπα καὶ γεγονότα, νὰ παρουσιάζωνται ἐν τῷ κηρύγματι, εἴτε ἀμέσως, χρησιμεύοντα ὡς ἀφετηρία ἢ βεβαιώσεις τῶν ἡμετέρων σκέψεων καὶ συλλογισμῶν, ἢ ἐμμέσως διὰ συγκρίσεων καὶ ὑπαινιγμῶν. Αἱ εὐκαιρίαι εἶναι ἀπειράριθμοι διὰ ἱεροκήρυκα τραφέντα ἐν τῇ μελέτῃ τῶν Γραφῶν καὶ περροικισμένον διὰ φαντασίας τινός. Ὁ Saurin, θέλων νὰ καταστήσῃ αἰσθητὴν τὴν ἀναγκαϊότητα τῶν δοκιμασιῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ ἵνα ὠθήσῃ ἡμᾶς νὰ εὐχώμεθα καλύτερον βίον, λέγει ὅτι «ὅταν ἡ περιστέρᾳ συναντῆ ἔξω τῆς κιβωτοῦ ἀνέμους ὀρητικούς, ὕδατα «πλημμυρισμένα», τοὺς καταρράκτας τῶν οὐρανῶν ἀνεφωμένους, τὸ σύμπαν ὀλόκληρον τεθαμμένον ὑπὸ τὰ ὕδατα, ζητεῖ τὸ καταφύγιόν της εἰς τὴν κιβωτόν. Ἀλλ' ὅταν αὕτη εὐρίσκη πεδιάδα καὶ ἐξοχάς, στέκεται εἰς αὐτάς. Ψυχὴ μου, ἰδοὺ ἢ εἰκῶν σου».

Ἄλλοτε, ἐπιμένων ὁ αὐτὸς Saurin περὶ τῆς ἀναγκαϊότητος τοῦ ἐνώνειν τὴν προσευχὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, λέγει: «Ὀφείλομεν νὰ μιμώμεθα τὸ παράδειγμα τοῦ Μωϋσέως, προβληθέντος ὑπὸ τῶν Ἀμαληκитῶν μοιράζει μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τὸ ἔργον τῆς νίκης· ὁ Μωϋσῆς ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὁ Ἰησοῦς καταβαίνει

εἰς τὴν πεδιάδα· ὁ Ἰησοῦς πολεμεῖ, ὁ Μωϋσῆς προσεύχεται· ὁ Μωϋσῆς ἐκτείνει ἐκέτιδας τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ Ἰησοῦς ὑποὶ βραχίονα πολεμικόν· ὁ Μωϋσῆς ἀντιτάσσει τὴν ζέσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὄργην τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἀντιτάσσει τὰ ὄπλα αὐτοῦ καὶ τὸ θάρρος του πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ· καὶ διὰ τῆς σοφῆς ταύτης συνδρομῆς προσευχῆς καὶ ἐνεργείας, πίστεως καὶ ἐπαγρουπήσεως, ὁ Ἰσραὴλ θριαμβεύει, ὁ Ἀμαλὴκ συνεχίθη».

— Εἶναι δυνατόν νὰ δοθῶσι κανόνες εἰδικοὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσαγωγῆς τῶν Γραφικῶν λόγων ἐν τῷ ἱερῷ κηρύγματι; Ὁ μόνος κανὼν ὃν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ τις εἶναι ὁ ἐξῆς γενικός: «Τρέφεσθε μὲ τὴν Γραφήν, ζῆτε ἐν τῇ Γραφῇ, ἐνωθῆτε πρὸς αὐτήν· ὡς ἀφθονῆ αὐτὴ ἐν τῇ ὑμετέρῃ μνήμῃ καὶ ἐν τῇ ὑμετέρῃ καρδίᾳ· ἀνάγνωσις αὐτῆς συχνή, γιγνομένη διὰ τὸν ἑαυτὸν σας τὸν ἴδιον, ὡς ἀποκαλύψῃ τὴν δύναμιν, ἧς δώσῃ τὸ μυστικὸν πληθὺς ὄσης χωρίων, ἅτινα ἄνευ αὐτῆς θὰ ἔμενον δι' ὑμᾶς εἰς τὴν κατάστασιν κοινῶν τιμῶν χωρίων, καὶ δὲν θὰ ἐλάμβανον οἷζαν ἐν τῇ ὑμετέρῃ μνήμῃ· ἀναμίξαιτε τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν μὲ τὰς συγκινήσεις σας, μὲ τὰς προσευχὰς σας, μὲ τὰς σοβαρωτέρας ἀπασχολήσεις σας· οἱ λόγοι των ἂς ἀποβῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ φυσικῇ καὶ ἀκουσίᾳ μορφῇ καὶ τῶν ἐνδομυχοτέρων ὑμῶν σκέψεων· ἔπειτα, μελετᾶτε «ἐν θέμα διὰ τὸν Ἀμβωνα, γράψατε, κηρύξατε· ὁ λόγος ὑμῶν θὰ ἔλθῃ ὅλος ἐμπεποτισμένος τῶν χυμῶν, πάσης παραλλαγῆς χρωμάτων τοῦ ἐμπνευσμένου τούτου λόγου· ὁ λόγος τῶν προφητῶν θὰ συγχωνευθῇ ἐν τῷ ὑμετέρῳ· δὲν θὰ διακριθῇ οὗτος· δὲν θὰ φανῇ ὅτι εἶναι ἐφαρμοσμένος ἐξωθεν· δὲν θὰ βλάβῃ τὴν ἀτομικότητα τῆς ὑμετέρας ἐκφράσεως· δὲν θὰ πέσητέ ποτε εἰς μιμητικότητα, τοιοῦτον δ' ἀκριβῶς ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ εὐαγγελικοῦ ὑπουργήματος, ἄ ν θ ρ ω π ο ν, ὃν θὰ ἀκούωσι καὶ θὰ ἐννοῶσιν ἄ ν θ ρ ω π ο ι».

18.—Τί πρέπει νὰ πράττωμέν πρὸ τοῦ κηρύγματος.—Περὶ συλλογῆ βαθεῖα: συναισθανόμενοι τὸ ὕψος τοῦ ἔργου ἡμῶν καὶ τὴν εὐθύνην, ἐξ ἄλλου τὴν ἡμετέραν ἀναξιοτήτα καὶ ἀδυναμίαν, νὰ τύπτωμεν τὸ στήθος ὡς ὁ Τελώνη.—Πρέπει νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου ἐπικαλούμενοι τὴν θεῖαν Χάριν.

19.—Τί πρέπει νὰ πράττωμεν μετὰ τὸ κήρυγμα
—Ἐπάσχει καὶ μετὰ τὸ κήρυγμα ἄ σ κ η σ ι ε οὐχὶ ὀλιγώτερον ὠφέλιμος ἢ ἡ προπαρασκευή. Αὕτη περιλαμβάνει: 1. Πρᾶξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ κηρύξωμεν τὸν λόγον τῆς

ζωῆς, διότι ἔσχομεν τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν, διότι προϋφυλάχθημεν ἀπὸ πλάνης καὶ συγχύσεως.—2. Πρᾶξιν ταπεινώσεως: βαθεῖα συναίσθησις τῆς ἡμετέρας ταπεινότητος πρὸ τοῦ μεγάλου ὑπουργήματος, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσαμεν.—3. Ἐξέτασιν συνειδήσεως καὶ πρᾶξιν συντριβῆς: αὐταὶ θὰ ἔχωσιν ὡς ἀντικείμενον τὰ ἁμαρτήματα τῆς γλώσσης καὶ τὰ μυστικὰ ἁμαρτήματα τῆς καρδίας, ἅτινα καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀμβωνος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διαπραχθῶσι.—4. Προσευχὴν: μετὰ τὴν φυτείαν νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ τὴν αὔξησιν.

ΕΡΧΙΜ ΕΜΜ ΚΑΡΙΑΘΙΟΣ

ΤΟ ΛΕΣΒΙΑΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἱκανὸν θόρυβον προὔξενεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τὸ Λέσβιον ἢ Λεσβιακὸν λεγόμενον μουσικὸν σύστημα. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν Γεώργιον Λέσβιον, ὅστις ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Καλλινίκου Λεσβίου καὶ ἄλλων μουσικῶν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ᾗ, ἀρχομένου τοῦ κ'. αἰῶνος, ἐγένετό τις μεταρρυθμισίς τῆς γραφῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ¹⁾.

Ὁ Γεώργιος Λέσβιος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν μεγάλην Ἐπανάστασιν, διωρίσθη Διδάσκαλος τῆς ἐν Αἰγίνῃ Ἰδρυθείσης Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος ἐκθύμως αὐτὸν ὑπεστήριξε, διώρισεν δὲ τριμελῆ Ἐφορείαν τῆς Σχολῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ προσεκήρυξε νὰ προσέλθωσι πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ σπουδάσωσι δωρεὰν τὴν μουσικὴν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γεωργίου Λεσβίου. Κατὰ τὸ σύστημα ἐκεῖνο ἐδίδαξεν ὁ Γεώργιος Λέσβιος τὴν μουσικὴν βραδύτερον καὶ ἐν Ἀθήναις, δημοσιεύσας τῷ 1840 «Εἰσαγωγὴν εἰς τὸ θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν τῆς μουσικῆς τέχνης τοῦ Λεσβίου συστήματος», «Ἀναστασιματάριον νέον ἀργοσύντομον». Ἀντεπεξῆλθεν ὅμως κατ' αὐτοῦ ἐλέγξας τὸ Λέσβιον σύστημα ὁ Ζαφειρίος Ζαφειρόπουλος ²⁾. Ἀπαντήσας εἰς αὐτὸν ὁ Γεώργιος Λέσβιος, ἐξηκολούθησε διαδίδων τὸ σύστημα αὐτοῦ, ἀποπειραθεὶς μάλιστα νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸ εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Τῷ 1846 ὁ Πατριάρχης Κων(σταντινουπόλεως) Ἀνθίμος δ' ἐξέδωκεν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς κατέκρινεν αὐτὸ, ὡς ἀντίθετον πρὸς τὴν Βυζαντινὴν παράδοσιν καὶ ξένον πρὸς

1) Γ. Γ. Παπαδοπούλου, συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἐν Ἀθήναις 1890 σ. 343-5.

2) Ζαφειρίου Ζαφειροπούλου, ὁ Γεώργιος Λέσβιος καὶ τὸ Λέσβιον αὐτοῦ σύστημα, ἐν Ἀθήναις 1842.

τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ¹⁾, ἀλλ' ὁ Λέσβιος καὶ μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησε διαδίδων τὸ σύστημα αὐτοῦ καὶ προκαλῶν θόρυβον ²⁾.

Αὕτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ καὶ νῦν ὑφισταμένου ζητήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι ³⁾.

1) Ἴδε τὴν Ἐγκύκλιον παρὰ Γ. Ἰ. Παπαδοπούλου, ἐνθ. ἀν σ. 343.

2) Κ. Οἰκονόμου, τοῦ ἕξ οἰκονόμων, τὰ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα. ἔκδ. Σοφ. Οἰκονόμου, Ἀθήνησι 1862-6, Β, 48 σμ.

3) Πρβλ. Κ. Παπαδημητρίου, Καθηγητοῦ, τὸ Μουσικὸν ζήτημα ἐν Ἑλλάδι, Ἑβδομηκονταπενταετηρίδος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἐν Ἀθήναις 1920, σ. 633.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πανθρησκευτικὴ ἀντίδρασις.

Τὸ Κεντρικὸν Κομιτᾶτον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ρωσίας τῶν Σοβέτ συνεκρότησεν ἐπ' ἐσχάτων εἰδικὴν ἐν Μόσχα συνδιάσκεψιν περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας. Ἐκ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν ταύτην προκύπτει πόσον μὲν τεράστια ὑπῆρξαν αἱ προσπάθειαι τῶν κομμουνιστῶν πρὸς καταργησὶν τῆς θρησκείας ἐν Ρωσίᾳ, πόσον δ' ἀσήμαντα ἐγένοντο τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ταύτης δράσεως. Τούτου ἕνεκα ἡ συνδιάσκεψις εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸ εἶδος καὶ τὰ μέσα τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος. Ἐπὶ πλεον, ἐκ τῶν γενομένων κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν ἀνακοινώσεων ἐξηκριβώθη, ὅτι ὁ λαὸς ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν ἀπέναντι τῆς ἀντιθρησκευτικῆς τῶν κομμουνιστῶν δράσεως: ἐκ τῆς παθητικῆς δῆλα δὴ ἀντιστάσεως μετέστη εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπεράσπισιν τῶν θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων. Ἐντεῦθεν ὁ μουσουλμανικὸς «κλήρος» ἀπήρτισεν «Σύνδεσμον ἀγῶνος κατὰ τῆς ἀθείας», οἱ δὲ μουσουλμανοὶ ἠνοίξαν ἑκατοντάδας σχολῶν, αἰτίως μάλιστα ἐνιαχοῦ ὑποκαθιστῶσι τὰς σοβιετικὰς σχολὰς, τοῦ μαθητικοῦ κόσμου βαθμηδὸν ἀραιουμένου ἐν ταύταις. Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον τῆς ἐνεργοῦ ταύτης κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀντιθρησκευτικῆς δράσεως ἀντιδράσεως εἶνε τοῦτο: ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων θρησκευμάτων, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κοινοῦ κινδύνου ἀπειλούμενοι, συνυψίσθησαν ἀλλελέγγυοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐν τῇ λοιπῇ Ρωσίᾳ π. χ. ὁ ὀρθόδοξος καὶ ὁ λατινικὸς κλήρος μετὰ τοῦ ἐβραϊκοῦ ἀπήρτισαν συμπαγῆ ἱεράν ἔνωσιν: ἀπὸ κοινοῦ ὑπογράφουσι δηλώσεις ὡσάκις γίνεται κατὰ τινος μερίδος αὐτῶν ἐπίθεσις, κοινῶς ἐνερ-

γοῦσιν ὅταν π. χ. συλλαμβάνεται καὶ δικάζεται ὀρθόδοξος μητροπολίτης, ἢ συλλέγονται ἔρανοι ταυτοχρόνως ἐν ναοῖς καὶ συναγωγαῖς. Ἄλλη αὕτη ἀπόδειξις τῆς «θρησκευτικῆς οὐδετερότητος» τῆς Ρωσικῆς κομμουνιστικῆς πολιτείας τοῦ σεβ. Ἀλεξάνδρου Ββεδένσκη, περὶ ἧς εὐθὺς κατωτέρω ὁ λόγος.

«Ἐκτὸς θρησκείας».

Ὡς ἀναγράφεται ἐν τοῖς χρονικοῖς, ὁ ἀποτελῶν μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς μητροπολίτης κ. Ἀλέξανδρος Ββεδένσκη, γράφων πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς σκοπομένης συγκλήσεως προσυνοδικῆς Συνδιασκέψεως πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἔργου τῆς μελλούσης ποτὲ νὰ συγκροτηθῇ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐξαιρεῖ τὴν σημερινὴν θέσιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ, διότι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τὸν τέως Ρωσικὸν καισαρισμὸν δουλοσύνην τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν παντοδύναμον, ἀνταρχικὴν καὶ αὐθαίρετον Ρωσικὴν Πολιτείαν, ἡ κομμουνιστικὴ Πολιτεία τῆς σημερινῆς Ρωσικῆς, διατελοῦσα «ἐκτὸς θρησκείας», ἐπαφίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πλήρη ἐλευθερίαν νὰ ρυθμίσῃ τὰ καθ' ἑαυτὴν καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ κατὰ τοὺς ἰδίους ἐαυτῆς νόμους καὶ κανόνας. Κατὰ τὸν σεβ. μητροπ. Ἀλεξάνδρου λοιπόν, ἡ μπολσεβικὴ κυβέρνησις εἶνε θρησκευτικῶς ἀχρωμάτιστος, δὲν ἔχει ἰδίαν θρησκείαν, τελεῖ ἀδιάφορος πρὸς πᾶσαν θρησκείαν, οὐδεμίαν θρησκείαν προστατεύει ἢ εὐνοεῖ ὑπὲρ τὰς λοιπὰς, ἀσκεῖ αὐστηρὰν θρησκευτικὴν ἀμεροληψίαν. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, ὁ σεβασμώτατος συνιστᾷ ὅπως ἡ Προσυνοδικὴ Συνδιάσκεψις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν πλεονεκτικὴν ταύτην θέσιν τῆς ἐλευθέρας σήμερον Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ βλέπουσα ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τὰ ἀγαθὰ τῆς, ἐπιδ' ὧξιν νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ Ρωσοικοῦ πειράματος καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐφαρμώσῃ αὐτὸ εἰς τὴν καθ' ὅλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. ἐπιτυγχάνουσα πανταχοῦ τὸν χωρισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν χειραφέτησιν ἀπὸ τῆς Πολιτείας.

Ἀνεξαρτήτως τῆς προτιμῆσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐν τῇ Πολιτεία θέσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πλεονεκτικῶν ἢ τῶν μειονεκτικῶν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς μορφῆς τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων, ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιν θέλομεν κυρίως νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν τῷ σημειώματι τούτῳ εἶνε ἡ «ἀνελευθέρα» ἀνακρίβε α, εἰς ἣν περιπίπτει ὁ σεβ. Ρώσος ἱεράρχης, ἀναγκαζόμενος νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν κομμουνιστικὴν κυβέρνησιν τῆς πατρίδος του ὡς τελοῦσαν «ἐκτὸς θρησκείας». Ὁ σεβ. νομίζει, ὅτι οἱ ἀναγκῶσαι τῆς ἐπιστολῆς του, διαβιούντες μακρὰν

τῆς Ρωσσοικῆς ἐπικρατείας, ἀγνοοῦσι τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τοῦ μπολσεβισμού πρὸς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἀπέναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ πολεμίαν στάσιν του. Ὁ μπολσεβισμὸς εἶνε ἐχθρὸς τῆς θρησκείας ἐν γένει, πάσης θρησκείας. Ἄλλ' ὅτι δὲν ἐπιτρέπει τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ τοῦτον εἶνε ἢ «ἀνοχὴ» μὲν πάσης θρησκείας, ἢ εἰδικὴ δὲ ἐνεργὸς καὶ ἄπαυστος καὶ λυσοῦδης καταπολέμησις τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ παντὸς, μέσον μέχρι τελείας αὐτοῦ ἐξαφανίσεως. Τοῦτο τὸ γνωρίζει ὁ σεβ. Βεδένσκη, γράφει ὁμως ὡσεὶ τὸ ἀγνοεῖ κατ' ὀλοκληρίαν, ἀπὸ σκοποῦ, διότι δὲν δύναται νὰ πρῶξῃ ἄλλως ὡς σκερούμενος τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ὑπὸ τὸ μπολσεβικὸν καθεστῶς, παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διωσχυρισμούς του. Ὁχι λοιπὸν «ἐκτὸς θρησκείας», ἀλλὰ «κατὰ τῆς θρησκείας» καὶ, «κατὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας», διότι κατ' αὐτῆς ἔστησε τὸν πόλεμον ὁ ἀντιχριστιανικὸς Ρωσσοικὸς κομμουνισμὸς.

Ἐμμάτυροι διωσχυρισμοί.

Καὶ ἵνα μὴ δεῖξωμεν ἀμάρτυρα διωσχυριζόμενοι δι' ὧν περὶ τοῦ ἀμειλίκτου κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πολέμου τοῦ Ρωσσοικοῦ μπολσεβικισμοῦ λέγομεν, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐκ προχείρου σταχυολογήσεως αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξ αὐτῶν ἀντλοῦντες τῶν χειλέων τῶν πιστῶν τοῦ μαρξισμού ὀπαδῶν, ἐν οἷς πρῶτιστοι οἱ προάγοντες τὸν Ρωσσοικὸν κομμουνισμὸν μπολσεβικοί. Ὁ Ζέγγερ εἶπεν: «Ἡμεῖς—οἱ σοσιαλισταὶ—δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν μέχρις οὗ ἢ ἐρυθρὰ σημαία κυματίσῃ ἐπὶ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ρωσίᾳ, δημοσίᾳ πρὸ τιμος ἀγορεύων ἐν Μόσχα ἐδήλω, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Μισοῦμεν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τοὺς χριστιανούς· καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι τῶν χριστιανῶν δέον νὰ θεωρῶνται ὡς οἱ χεῖριστοι ἡμῶν ἐχθροί. Κηρύττουν τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίου καὶ τὴν φιλανθρωπίαν. Αὐταὶ εἶνε ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀρχάς. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶνε ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Κάτω ὁ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη! Ἐκεῖνο τοῦ, ὁποῖου ἔχομεν ἀνάγκην, εἶνε τὸ μῖσος. Ὁφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν νὰ μισῶμεν. Μόνον διὰ τοῦ μίσους θὰ κατακτήσωμεν τὴν οἰκουμένην». Ἐν ἐγκυλίῳ τοῦ Ρωσσοικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος: «Εἰς τὰ ἐπίσημα ἡμῶν διατάγματα ἢ θρησκεία φέρεται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς προσωπικὴ ἐκείστου ὑπόθεσις. Καίτοι ὁμως οἱ καιροσκοποὶ θέλουσι νὰ ἐξηγῶσι τὰς λέξεις ταύτας ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι τὸ Κράτος τηρεῖ οὐδετερότητα ἀπέναντι τῆς θρησκείας, ὁ ἐπαναστατικὸς μαρξισμὸς δυσματίζει

καὶ βεβαιοί, ὅτι τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ διεξαγάγῃ ἀνοικτίρμονα κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνα». Ἐν ἄλλῃ ἐγκυλίῳ τοῦ αὐτοῦ κόμματος κηρύσσεται ἢ κομμουνιστικὴ διαπαιδαγώγησις τῶν μαζῶν «τὸ κεντρικὸν τοῦτο ζήτημα τῆς ὅλης δράσεως καὶ προπαγάνδας ἡμῶν δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἱκανοποιητικῆς λύσεως, εἰ μὴ ἐπὶ τῇ βίᾳ τῆς ὀριστιοῦς ἐξολοθρεύσεως πάσης θρησκευτικῆς ἰδέας καὶ ἐννοίας». Ὁ πολὺς Ζηνόβιεφ ἐν ἐκκλησίᾳ του πρὸς τὸν λαὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐφθέγγετο: «Θὰ ἐπιτεθῶμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Θὰ τὸν καταβιβάσωμεν ἐκ τοῦ ἀνωτάτου τῶν οὐρανῶν. Ὅπου δὴ ποτε δὲ ἤθελε καταφύγει, θὰ τὸν συλλάβωμεν ἐσαεὶ ἥττημένον». Ἀποφθέγματα, ὁποῖα τὰ ἐξῆς: «Ἡ θρησκεία εἶνε ὄπιον διὰ τὸν λαόν· ὀφείλομεν νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς θρησκείας» κτλ., εἶνε φθέγματα τῶν συνεργατῶν τοῦ ὑπουργοῦ Δουνατσάρσκη. Ταῦτα, ὀλίγα ἐκ πλείστων. Καὶ μετὰ τὰς αὐτομαρτυρίας ταύτας τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ρωσσίας, ἀφοῦ δὲν εὐρίσκομεν τὴν θρησκευτικὴν «οὐδετερότητα» εἰς τὰ στόματα αὐτῶν τῶν μπολσεβικῶν, πὼς ἀξιοὶ ὁ σεβ. Ρώσσοος ἱεράρχης νὰ τὴν δεχθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀκωκὴν τῆς γραφίδος του;

Ἐστοργικὴ μέριμνα τῆς Ἑλλήν. Κυβερνήσεως.

Τὸ ὄργανον τῶν ἐν Ἑλλάδι «Εὐαγγελικῶν» «Ἀσπὴρ τῆς Ἀνατολῆς», ἐκτιθέμενον τὰς προόδους αὐτῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐσχάτως ἐν Αἰκατερίνῃ τελεσθέντων, ὧν συνοπτικὴν ἐκθεσιν παρέχομεν ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ, ἀποδίδει αὐτάς, πρῶτιστα πάντων, εἰς τὴν «Ἐστοργικὴν μέριμναν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως»! Καὶ πράγματι ἄνευ τοιαύτης μερίμνης δὲν θὰ συνεκεντροῦντο ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ σκοπίμως τοσαῦται οἰκογένειαι προτεσταντικαί, δὲν θὰ ἰδρῦετο μέγας ναὸς ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, χωρῶν ὑπὲρ τοὺς χιλίους προσευχομένους, καὶ πρὸ πάντων—τοῦτο εἶναι τὸ ἀκατανόητον—δὲν θὰ ἐπετρέπετο ἐντὸς τοῦ Κράτους ἢ ἰδρῦσις εἰδικῶν Προτεσταντικῶν Σχολείων ἐν Αἰκατερίνῃ, πρὸς καταφρόνησιν τῶν δημοσίων Σχολείων καὶ πρὸς διαρκὴ συγκράτησιν τοῦ προτεσταντικοῦ φρονήματος μεταξὺ τῆς νεολαίας. Ἄς προστεθῇ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ναοῦ τῆς Αἰκατερίνης προσετέθησαν 32 νέοι προσήλυτοι «δι' ὁμολογίας» ἐνωθέντες. Ἄλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις ὅταν βλέπῃ τὴν παρὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τελείαν ἐγκατάλειψιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνὸς ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν «εστοργικὴν μέριμναν» πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους; Ὁ ὀρθόδοξος ἱεράρχης Αἰκατερίνης (Κίτρος) ἀγωνιῶν

παρακαλεί νὰ σταλῆ Ἱεροκήρυξ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην, ἀλλ' εἶναι τοιαύτη ἡ «στοργή» πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὥστε καὶ οἱ ὑπάρχοντες Ἱεροκήρυκες, μὴ λαμβάνοντες ἀπὸ πολλοῦ μισθόν, τρέπονται ἐπὶ ἄλλα ἔργα.

Οἱ Οὐνίται.

«Ἡ πολεμικὴ ἀναστάσις μετεφύτευσε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ περίεργον αὐτὸ δένδρον τῆς πικρῆς αὐλῆς. Ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ ὡς φιλελεύθεροι καὶ ἀνεξίθρηκοι τὴν ἐλευθέραν ἐν Ἑλλάδι ὑπαρξίαν παντὸς ἀνεγνωρισμένου θρησκευματος. Ἄλλ' ὁ Οὐνιτισμὸς δὲν εἶναι θρήσκευμα, ἀλλὰ καμουφλάξ θρησκευματος, θρήσκευμα δηλαδὴ μασκαρευμένον, μοναδικὸν σκοπὸν ἔχον τὸν δόλον καὶ τὴν ἐξαπάτησιν τῶν ἀπλουστερῶν Ὀρθοδόξων. Τί θέλει αἴφνης ἐν Ἑλλάδι αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος Χαλαβατζῆς; Ποῖος τὸν ἐξέλεξε; Ποῦ εἶναι ἡ ἐπισκοπὴ του; Ποῖον τὸ ποίμνιόν του; Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔδρα ὡς μίσθιον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ πρὸς παραπλάνησιν τῶν Ὀρθοδόξων, πρὸς διάσπασιν τοῦ ποιμνίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐχων δὲ τοιαύτην ἀποστολήν, φυσικὸν ἦτο νὰ τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ἄλλ' ἐδῶ; Ὑπὸ τίνος προστασίαν τελεῖ; Μήπως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας ἢ τῆς ἐλλείψεως σθένους; Καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ παύσῃ τὸ σκάνδαλον αὐτό. Οὐνιτικαὶ ἐκκλησίαι καὶ σχολαὶ ἰδρύνονται ἐν μέσαις Ἀθήναις, οὐνίται δρῶσιν ἐν Κοκκινῷ, Οὐνίται ἴδρυσαν σχολὴν καὶ οἰκοτροφεῖον ἐν Αἰγίνῃ. Παραπλανήσεις καὶ ἀποστολαὶ εἰς τὰ παπικὰ σεμινάρια νέων καὶ νεανίδων σημαίνονται καθ' ἐκάστην. Ἄν οἱ ἀρμόδιοι δειλοῦν νὰ λάβουν τὴν πρέπουσαν στάσιν ἀπέναντι τῶν λησῶν αὐτῶν τῶν συνειδήσεων καὶ τῶν ψυχῶν ἐκ φόβου μὴ δημιουργήσῃ διπλωματικὰς προστριβὰς, πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ εὐρεφῶσι μίαν ἡμέραν ἐνώπιον χειροδικῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ δημιουργήσῃ τότε μεγαλείτερον σκάνδαλον». [Ἐφημ. «Κωνσταντινουπόλις»]

Ἐκτὸς νόμου.

Εἰς τὰς παραστάσεις τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὰ Σοβέτ τῆς Ρωσίας διὰ τὰ πρὸς ὑπόσθηξιν τῆς ἀπεργίας ἐκείθεν ἀποσταλέντα πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς ἐργάτας χρήματα ἐδόθη ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν ἢ ἀπάντησις, ὅτι αἱ ἐνισχύσεις αὐταὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουν πρὸς τὰ Σοβέτ, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦσιν ἐκουσίας εἰσφορὰς τῶν ἐργατῶν τῆς Ρωσίας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται ἡ ἐπίσημος Κυβέρνησις νὰ ἐπέμβῃ. Ἄλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ σοβαρῶς πιστεύων, ὅτι οἰουδὴποτε χρήμα, δια-

βιβαζόμενον πρὸς οἰουδὴποτε ἐργατικὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἔνωσιν, ἀντιπροσωπεύει ἐκουσίας εἰσφορὰς τῶν Ρώσων ἐργατῶν. Οἱ Ρώσοι ἐργάται τόσο ἀνεπαρκῶς ἀμείβονται, ὥστε εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐπιδείξωσι πρὸς οἰουδὴποτε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην γενναϊοδωρίαν. Ἄλλα καὶ ἐν ἡ ἔτι περιπτώσει αἱ ἐργατικά ἐν Ρωσίᾳ συνθῆκαι ἦσαν καλλίτερα, εἶνε τόσοσιν γνωστός ὁ σύνδεσμος τῶν Ρωσικῶν ἐργατικῶν συνδέσμων πρὸς τὴν ρωσικὴν Κυβέρνησιν τῶν Σοβέτ, ὥστε οὐδεὶς οὔτε ἐν Ἀγγλίᾳ, οὔτε ἀλλαχοῦ πιστεύει, ὅτι οἰουδὴποτε καὶ ὁσηδὴποτε εἰσφορὰ τῶν πρώτων ὑπὲρ σκοποῦ μάλιστα, ὁποῖος ἐπεδιώκετο ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε δυνατὴ ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ δι' ἄνευ τῆς προτροπῆς καὶ τῆς πίεσεως τοῦ ἐπίσημου Κράτους. Ἡ Ρωσία ἀναμειγνύεται σκανδαλωδῶς εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ξένων κρατῶν, ὁ τύπος δὲ τῆς Ἀγγλίας κηρύσσει αὐτὴν ἐκτὸς νόμου ἐφ' ὅσον ἐννοεῖ νὰ μετέρχῃται τοιαῦτα μέσα, δι' ὧν ἐπιδιώκει νὰ ἀνατρέψῃ τὰ ἐν ταῖς διαφόροις χώραις κρατοῦντα κοινωνικὰ καθεστῶτα πρὸς δικαίωσιν καὶ στήριξιν τοῦ ἑαυτῆς καθεστώτος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνεδρίασε τρεῖς μὲν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν, δις δὲ κατὰ τὴν παρούσαν ἑβδομάδα, καθ' ἣν ἐπανέλαβε τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας, μὴ γενομένης δεκτικῆς τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ὁ δὲ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μεταβὰς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν συνωμίλησε μετὰ τοῦ Μακ. Προέδρου καὶ τῶν Συνοδικῶν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπανηγυρίσθη πανταχοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἐν Τήνῳ, μετὰ μεγάλης λαμπρότητος καὶ ἐν συρροῇ 75 πού χιλιάδων προσκυνητῶν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν ἑορτὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κλεισιῶν, μεταβὰς ἀπὸ τῆς προτερείας. Ἀπειρα πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν συνέρρευσαν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ὅπως πανηγυρίσῃσι καὶ κοινωνήσῃσι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Κατ' τὴν κράτουσαν δὲ συνήθειαν ἡ Ἱερὰ ἀκολουθία ἀρχαμένη ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἔληξε περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ὅτε καὶ ἐπέστρεψαν οἱ προσκυνητοὶ εἰς τὰ χωρία αὐτῶν ἀφοῦ ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν ὑποίων ἰδίως ὁμίλησεν ὁ Μακ.

Ἀρχιεπίσκοπος. Ἐπανακάμψας οὗτος μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας εἰς Ἀθήνας διήλθε τοῦ χωρίου Χασιά, ἐδίδαξε δὲ καὶ ἐπηυλόγησε τοὺς συγκεντρωθέντας ἐν τῷ ναῷ κατοίκους. Εἰς τὴν Αἴγινα ἐν τῇ Μονῇ Χρυσολεοντίσσης ἐτελέσθη ὡσαύτως μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν συρροῇ πολλῶν προσκυνητῶν ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κατὰ παράκλησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου μεταβάντος ἐκεῖ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας, τῆς δὲ ἐν Ἀμαρουσίῳ πανδήμου ἑορτῆς ἠγήθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας. Ἀμφότεροι δὲ ἐλάμπρυναν τὴν πανηγυριν διὰ τῆς διδασκαλίας πρὸς τὸν λαόν, ὡς ἔπραξαν καὶ οἱ ἄλλαχοῦ ἱεροουγήσαντες Ἱεράρχαι.

— Διὰ διατάγματος τῇ 10ῃ Μαΐου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 184 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μακρονίτης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὑπάγεται εἰς τὸν ἐν τῷ ὡς ἄνω χωρίῳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, θεωρουμένου ὡς παρεκκλησίου αὐτοῦ.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 25ῃ Μαΐου ἐν. ἔ., ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 189 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Καραμοσσηνέικα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Μερτέζης, ὑπάγεται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Καρεϊκῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 25 Μαΐου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 15ῃ Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 196 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Μανωλάς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 25 Μαΐου ἐν. ἔ., ἐκδοθέντος καὶ τῇ 8 Ἰουνίου καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 189 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὰ χωρία Σχινόλακα, καὶ Παληὸ Νερό τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ἀποσπώμενα τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ χωρίου Κουκουνάρες, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Πύλου, ὑπάγονται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Πύλας.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 12 Μαΐου ἐν. ἔ., ἐκδοθέντος καὶ τῇ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Τοῦμεθα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 10 Μαΐου ἐν. ἔτ., ἐκδοθέν-

τος καὶ τῇ 7 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ Ἱερὰ Μονὴ Φλαμουρίου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Σερβιάς, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Ὡς τρίτον Ἀρχιεπισκοπικὸν μέλος τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου κατὰ τὸ διανυόμενον ἑξάμηνον τοῦ 1926 παρεδρεύει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνέσιος.

— Ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ Κερκύρας θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου σχολικοῦ ἔτους καὶ ἡ τρίτη τάξις. Ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, διευθινομένη ὑπὸ τοῦ πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Παρθενίου Πολάκη, διδάσκουσα δεδοκιμασμένης ἱκανότητος καὶ πείρας καθηγηγηταί. Ὁ δὲ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Πατρῶν κ. Ἀθηναγόρας ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον ἐν ἣ σὺν ἄλλοις ἀναγράφει τὰ ἑξῆς περὶ τῆς Σχολῆς: «Τὸ παρελθόν της, οἱ καταβαλλόμενοι ἐν αὐτῇ κόποι καὶ προσπάθειαι, οἱ καλοὶ καρποὶ τοὺς ὁποίους καὶ κατὰ τὰς ἑξετάσεις τοῦ ἔτους τούτου προσέφερον, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ κοινωρία περιβάλλει αὐτήν, εἶνε τόσοι οἰωνοὶ ἀριστοὶ ὅτι ἡ Σχολὴ θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ὑψηλὸν της ἔργον, προσφέρονσα ὅσον οὐλῶ παράγοντας ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ μόνους προσδοκᾶται ἡ πραγματικὴ μόρφωσις καὶ ἡ ἀληθὴς κατανόησις τοῦ προορισμοῦ μας. Μετὰ τὴν συναίσθησιν ταύτην ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ καλεῖ καὶ ἐφέτος νέους φοιτητάς, ὅσοι θὰ ἠθελον οὐ μόνον τὸ ἱερατικὸν καὶ διδασκαλικὸν στάδιον νὰ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκτήσωσιν ἀπλῶς μόρφωσιν ὑγιᾶ καὶ βάσεις ἀσαλεύτους τῆς ζωῆς».

— Εἰς ἀπάντησιν ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ζητήσαντος παρὰ τῶν Ἱεραρχῶν νὰ παρασχωσι λεπτομερεῖς πίνακας τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ἔτος ἐκ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἐξ ἀδειῶν γάμου καὶ λοιπῶν, εἰσπραχθέντων, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντήσας ἀπέστειλε Κατάστασιν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, χρήσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1925 μέχρι τέλους Ἰουλίου 1926, ἡτοι ἐπὶ 19 μῆνας. Κατὰ τὴν Κατάστασιν ταύτην ἐξ ἀδειῶν γάμων καὶ ἐκ διαζυγίων εἰσέπραξαν τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ ποσὸν δραχ. 386.584, διότι αἱ ἀδειαὶ γάμων κατὰ τὸ 1925 ἀνήλθον εἰς 10.584 τὰ δὲ διαζύγια εἰς 394 καὶ κατὰ τοὺς ἑπτὰ μῆνας τοῦ 1926 αἱ ἀδειαὶ γάμων εἰς 4.848 καὶ τὰ διαζύγια εἰς 192. Κατὰ τὰ δύο προηγούμενα ἔτη ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν ἀδειῶν γάμων ἀνήλθεν 6.661 τῶν δὲ διαζυγίων εἰς 257 κατὰ τὸ 1923 (ἀπὸ τῆς ἀρχῆς) καὶ κατὰ τὸ 1924 τῶν μὲν γάμων εἰς 8.516 τῶν δὲ διαζυγίων εἰς

321. Ίκαναί τῶν ἀδειῶν ἰδίως διὰ πρόσφυγας ἐξεδόθησαν δωρεάν, τινῶν δὲ καὶ τὰ χαρτόσημα κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τῶν 19 μηνῶν τοῦ 1925 καὶ 1926, αἱ δαπάναι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν δραχ. 466.008.30 ὑπερβᾶσαι τὸ ποσὸν τῶν ἐξ ἀδειῶν γάμων προσόδων κατὰ 79.493.30, δραχ. τὸ ἔλλειπον δὲ ποσὸν τοῦτο ἀνεπληρώθη ἐκ τοῦ κατὰ νόμον ἐπιδόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἐκ δραχ. 6,770 μηνιαίως. Παρατρέχοντες τὴν λεπτομερῆ ἀναγραφὴν τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1925 καὶ 1926 δαπανῶν, παρατηροῦμεν ὅτι μόνον διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ (Γραφείος τοῦ Γραφείου τῶν γάμων, τοῦ Βοηθοῦ αὐτοῦ, ἰδιαιτέρου Διακόνου, δύο κλητῶν, τοῦ ὄδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τῆς ὑπηρεσίας) ἐδαπανήθη τὸ ποσὸν 132.900 δραχ. διότι καὶ τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου προσωπικὸν δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν πολυμερεστάτην δρασίν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατακλυζομένης καθ' ἑκάστην ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἢ τὰς ὑποθέσεις των, καὶ ἡ παρεχομένη μισθοδοσία εἶνε ὡσαύτως ἀνεπαρκής. Ὅθεν καὶ τὸ ἔλλειπον προσωπικὸν ἀναπληροῦται καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ ὑπάρχοντος κατ' ἀνάγκην αὐξάνεται, εἰς τινὰς δὲ τῶν ὑπαλλήλων, διαμενόντων διαρκῶς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν παρέχεται καὶ τροφή. Οὕτω δὲ τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς, κατὰ τὸ ἐν λόγῳ χρονικὸν διάστημα ἀνῆλθον εἰς δραχ. 120.859.50. Διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ αὐτοκινήτου (ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ τοῦ ὄδηγοῦ) ἀπλητήθη ποσὸν 96.085 δραχ., ἐνῶ τὸ ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου χορηγούμενον σχετικὸν ἐπίδομα ἀνέρχεται εἰς 3.946 δραχ. μηνιαίως. Μέγα μέρος τῶν δαπανῶν ἀπορροφῶσι τὰ Γραφεία, ὧν αἱ δαπάναι, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν διὰ διαφόρους ἐκδόσεις (Ἐγκύκλιοι, φυλλάδια, βιβλία διὰ τὸν λαόν), ἀνῆλθον εἰς δραχ. 64.205.30. ἐνῶ οὐδὲν ἀπολύτως ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου διὰ τὰς δαπάνας τῶν Γραφείων παρέχεται. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὸ ποσὸν τῶν 466,008.30, εἰς ὃ ἀνῆλθον αἱ δαπάναι κατὰ τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα, δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ἔξοδα παραστάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, αἱ ἐπιχορηγήσεις αὐτοῦ εἰς τὰ προνοίμια αὐτοῦ συντηρούμενα Φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Γεν. Φιλόπτ. Ταμείον, Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλαιαγμένης, Ἄσυλον Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν Ἀθήναις, Ἄσυλον Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Πειραιεῖ), αἱ τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι ἐλεημοσύναι καὶ αἱ φιλανθρωπικαὶ εἰσφοραὶ εἰς ναοὺς, νοσοκομεία καὶ ἄλλα ἰδρύματα. ὡσαύτως δὲ ἡ ὑπερβᾶσα πρὸς

40.000 δραχ. ἐπιχορήγησις κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα πρὸς ἔκδοσιν τοῦ μόνου, δυστυχῶς, παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων ἐλειτούργησαν κατὰ τὸ παρελθόν Σχολικὸν ἔτος 19 Σχολαί, ἐν αἷς ἐδίδαξαν διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι 74, ἐμαθήτευσαν δὲ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά 2.770. Ἡ δὲ αὐτὰς δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 4.450 λιρῶν Αἰγύπτου.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΣΙΝΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Καΐρου ἐξελίγη καὶ τῆς Συνάξεως τοῦ Ὁρους Σινᾶ ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, Πορφύριος καὶ οὗτος, ὡσὺς ὁ προκατόχος του. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἐγεννήθη ἐν Κύμῳ καὶ εἶναι 48 ἐτῶν. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐν ἔτει 1900 ἐκλήθη ἀπὸ τὸν προκατόχον του εἰς Αἴγυπτον κατὰ σύστασιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς. Χειροτονηθεὶς εἰς ἱεροδιάκονον διορίσθη καθηγητὴς εἰς τὴν Ἀμπέτειον Σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν παρέμεινε μέχρις ἐσχάτων. Ὡς γνωστὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀνεξάρτητος, τυπικῶς δὲ μνημονεύει τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἡ ἔδρα του κατὰ μακρὰν συνήθειαν εἶναι ἐν Καΐρῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Ρωσίας ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὁρόνου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μητροπολίτης Πέτρος μετηνέχθη ἐκ τῆς εἰρηκτῆς του εἰς τὸ παρ' αὐτῇ νοσοκομεῖον, ἐνθα ὑπέστη ἐγκλίσησιν τοῦ λάρυγγος. Λέγεται, ὅτι ληγουσας προσεχῶς τῆς προθέσεώς τῆς ἐγκαθειρξέως του θά ἐξορισθῆ ὑπὸ τῶν Σοβιετικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν δημοκρατίαν τοῦ Κιργίζ.

— Τὴν ἐπαρχίαν Μόσχας διοικοῦσι προσωρινῶς ὁ ἐπίσκοπος Σεργιούχης Ἀλέξιος καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος.

— Μεταξὺ τῶν τελευταίως συλληφθέντων καὶ ριφθέντων εἰς τὰς φυλακὰς κληρικῶν εἶνε καὶ ὁ Ἀρχιεπ. Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Προκόπιος κατηγορηθέντες ὡς συντάκται φυλλαδίου, ἐν ᾧ γίνεται ἐπίθεσις κατὰ τῶν «ἀνακαινιστῶν», ἦτοι τῶν ὁπαδῶν τῆς «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας, ὡς παραβατῶν τῶν κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐν Πετρούπολει ἐπ' ἰσῆς συνελήφθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν οἱ ἐπίσκοποι Νικόλαος καὶ Βενιαμίν. Τὴν ἐπαρχίαν τούτην διοικοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι Δημήτριος, Γρηγόριος καὶ Ἀλέξιος. Ἐπ' ἰσῆς αὐξάνεται ὁσημέραι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαμβανομένων ἱερέων. Ἐν Μόσχῃ μετὰ ἄλλων συνελήφθη καὶ ὁ ἱερεὺς Β. Πολιάνσκι

διότι εἶνε αὐτάδελφος τοῦ ἐγκαθειρτοῦ Τοποτηρητοῦ μητροπολίτου Πέτρου.

— Ὁ ἐκ τῶν διακεκριμένων μελῶν τῆς Συνόδου τῆς «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας μητροπολίτης Ἀλέξανδρος Ββεδένσκη ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Οἶκον. Πατριάρχην Βασίλειον ἐπὶ τῇ μελετωμένῃ συγκλήσει Προσυνοδικῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Συνδιασκέψεως ἔγραφε, σὶν ἄλλοις, καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ ἀπ' αἰῶνων συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Κράτους, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ρωσικοῦ μοναρχισμοῦ, Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀπὸ τοῦ νῦν εἶνε ἐλευθέρη. Ἡ κομμουνιστικὴ Κυβέρνησις τῆς πατρίδος ἡμῶν, αὐτῇ διατελοῦσα ἐκτὸς θρησκείας, συγχρόνως κατὰ τὸ σύνταγμα αὐτῆς ἐπαφίνει εἰς πάντας τοὺς πολίτας τοῦ σοβιετικοῦ συνδέσμου πλήρη ἐλευθερίαν συνειδήσεως καὶ διατάξεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς νόμους αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας. Βλέπομεν πόσα κράτη προσπαθοῦσι νὰ χρησιμοποιῶσι τὴν Ἐκκλησίαν ὡς πολιτικόν των ὄπλον, συχνάκις δ' εἶνε καταφανὲς πόσον ἀπέριως ἀπέχουσιν οἱ τοιοῦτοι πολιτικοὶ ὑπολογισμοὶ ἀπὸ τῶν ὑπερκοσμίων ἐκείνων ἰδεωδῶν, ἅτινα ὁ Κύριος ἐκκληροδότησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ Ἐκκλησία σήμερον πολλαχοῦ ἐμφανίζεται ὡς πρόμαχος τῆς κεφαλαιοκρατίας δέον νὰ ἐξηγηθῇ ἢ ὀλονὲν αὐξανόμενη ἀδιαφορία καὶ ὁ ἐξοργισμὸς τῶν ἐργατικῶν μαζῶν σὺμπαντος τοῦ κόσμου κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ πείρα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Προσυνοδικῆς Συνδιασκέψεως καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ζωὴν. Δέον ἀκριβῶς καὶ σαφῶς νὰ καθορισθῇ ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀποφευγομένων καὶ τοῦ δυτικοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Ρωσικοῦ Καesarισμοῦ».

— Τῇ 25 Ἰουνίου ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας συνήλθον οἱ ὑπερόριοι Ρῶσοι ἀρχιερεῖς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συσκέψεως ταύτης θὰ ἀναγραφῶσιν ἐν ἄλλῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

— Καθ' ἃ ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Μόσχας, ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀνεκάλυψεν ἐπ' ἐσχάτων ἔγγραφα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της, ὅτι ἡ «τυχωνικὴ» ἱεραρχία ἐλάμβανε χρηματικὰ βοηθήματα παρὰ τῆς ἐν Μόσχᾳ ἀγγλικῆς ἀποστολῆς πρὸς διενέργειαν ἀντιμπολσεβικῆς προπαγάνδας. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἀπομακρύνῃ πάντας τοὺς «τυχωνικοὺς» ἐπισκόπους εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν καὶ περιορίσῃ εἰς μόνάς, ἀπαγορεύσασα ἅμα εἰς αὐτοὺς νὰ ἀσκῶσι τὰ διοικητικὰ αὐτῶν διὰ τὰς ἐπαρχίας των καθήκοντα. Τοῦτου ἕνεκα ἐκ τῶν ἐκατὸν ὀκτὼ τυχωνικῶν ἀρχιερέων, οἵτινες μέχρι τοῦδε παρέμενον ἐν Μόσχᾳ τανῦν ἀπέμειναν μόνον 2—4.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας ἡμῶν ἢ ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας ὑπερόριος ρωσικὴ ἱεραρχία δὲν παύεται παρέχουσα πράγματα εἰς τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησίαν, αἱ συνέπειαι τῶν ὁποίων εἶνε πολὺ θλιβεραὶ καὶ διὰ τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησίαν. Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις παραδιατρίβων Ρῶσος ἐπίσκοπος Ἀναστάσιος ἐν ἐπιστολαῖς του πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ διαρκῶς καταφέρεται κατὰ τῆς Ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνιστᾷ δὲ πρὸς τὸν ρωσικὸν κλῆρον καὶ λαὸν νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰ ὑπ' οὐδενὸς πολεμιούμενα πάτρια. Συγχρόνως τὴν μέλλουσαν νὰ συγκροτηθῇ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον χαρακτηρίζει ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ ὡς ἀντικανονικὴν καὶ ἀντιστρατευομένην δῆθεν πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἄλλος Ρῶσος ἐπίσκοπος ἐκ τῶν αὐτῶν ὑπερορίων διὰ γραμμάτων του πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ παρακινεῖ τὸν ρωσικὸν κλῆρον νὰ μὴ μνημονεύῃ τῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πατριαρχῶν, ὡς ἐκκλινάντων τάχα τῆς Ὀρθοδοξίας.

— Αἱ αὐταὶ εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Ρωσίας ἀναφέρουσιν, ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς «Συνοδικῆς Ἐκκλησίας» τῆς Ρωσίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παραχώρησιν τοῦ δικαιοῦματος τῆς ὑπὸ Ἑλληνοῦ ἱεράρχου διοικήσεως τῶν ἀνὰ τὴν Ρωσίαν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ἀνάγκη πᾶσα νὰ διορίσῃ καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία Ἑλληνα ἱεράρχην. Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἱεράρχου τούτου ἐν Ρωσίᾳ θὰ συντελέσῃ τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐνότητα τῶν ἐν τῇ Κριμαίᾳ καὶ Καυκάσῳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πλείστων ἀγαθῶν πρόξενος θὰ καθίστατο μία προσωπικὴ ὑπὸ Ἑλληνοῦ ἱεράρχου διακυβέρνησις τῶν ἀνὰ τὴν Ρωσίαν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν παροικῶν. Τὸ δικαίωμα τῆς διακυβερνήσεως ταύτης ἢ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἶχε καὶ ἄλλοτε ἐπὶ μακρὸν μέχρι τοῦ 1794.

— Ὁ περικαλὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν Μόσχᾳ ναὸς τοῦ Σωτήρος, ὡς καὶ ὁ ἐν Πετρούπολει μεγαλοπρεπέστατος ναὸς τοῦ ἀγίου Ἰσαὰκ μετεβλήθησαν ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων εἰς μουσεῖα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τῇ 3 παρελθόντος Ἰουλίου ἐν Βαρσοβίᾳ ἐπερατώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς συνοδικῆς περιόδου τῆς ὀρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σύνοδος αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν σπουδαιοτέρων ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς αὐτοκεφάλου ταύτης Ἐκκλησίας. Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐνδιατρίψωμεν λεπτομερέστερον ἐπὶ τῶν ἐπασχολησάντων αὐτὴν ζητημάτων, τοῦτο μόνον ἐνταῦθα σημειοῦμεν προχείρως, σήμερον, ὅτι συνζητήθησαν πολλὰ πρωτίστης σπουδαιότητος θέματα, τῶν ὁποίων ἢ λύσις θὰ ἀσκήσῃ με ἄλλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξων ζωῆς.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὸ 1924—25 ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τῆς Πρωσίας ἠριθμοῦντο 30.000 φοιτηταί, ὧν 26.500 ἄρρενες καὶ 3,500 φοιτήτριαι. Τούτων αἱ μὲν 17,800 ἦσαν προτεστάνται, αἱ δὲ 8,600 κατόλικοι. Καὶ πάλιν 1,706 ἐσπουδάζον θεολογίαν, ὧν οἱ μὲν 886 τὴν προτεσταντικὴν, αἱ δὲ 820 τὴν κατολικὴν.

—Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐυαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἑλλάδι, συνεκροτήθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῇ 6 Μαΐου ἐν Αἰκατερίνῃ τῆς νοτίου Μακεδονίας, ὅπου συνεκεντρώθησαν περὶ τὰς 180 ἑλληνικαὶ Προτεσταντικαὶ οἰκογένειαι ἰδίως ἐκ Πόντου. Πρόεδρος αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ κ. Α. Μιχιστόπουλος, γενικὸς δὲ Γραμματεὺς ὁ κ. Π. Λογγινίδης. Πρώτιστον ζήτημα ἀπασχόλησε τοὺς συνελθόντας τὸ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος αὐτῶν ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, εἶτα δὲ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἡ λύσις ἀντετέθη εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν, περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἀπεφασίσθη ὅπως ἐκάστη τῶν Προτεσταντικῶν αὐτοσυντηρητῶν Κοινοτήτων προσφέρῃ ὠρισμένον ποσοστὸν. Ὡσαύτως ἀπασχόλησε τοὺς συνελθόντας ἐκτὸς ἄλλων τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς παραστάσεως τῶν μελῶν τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον διοργάνωσαν δημοσίως διαλέξεις μὲ βασικὸν θέμα «Ὁ Χριστιανὸς ἐν τῷ κόσμῳ» καὶ εἰδικὰ κεφάλαια «Ὁ Χριστιανὸς ὡς οἰκογενειάρχης, ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πολίτης, ὡς στρατιώτης, ὡς μέλος τῆς Κοινωνίας, ὡς ἄνθρωπος τῆς ἀγορᾶς καὶ ὡς ὑπάλληλος». Τῇ 9 Μαΐου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Προτεσταντικοῦ Ναοῦ τῆς Αἰκατερίνης καὶ ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῶν Ἐκπαιδευτηρίων, ὧν ἡ δαπάνη ὑπελογίσθη εἰς ἑκατομμύριον δραχμῶν καὶ ἐγένετο συγκέντρωσις ἐν τῷ «Ἀναγνωστηρίῳ τοῦ Θρησκευτικοῦ Συλλόγου τῶν Νέων». Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὸ «Συνοδικὸν ἔτος» 1926—7 ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ κ. Ξ. Π. Μόσχου ὡς Προέδρου, τοῦ κ. Π. Λογγινίδου ὡς Γραμματέως, τοῦ κ. Σ. Κιτάνου, ὡς ταμίου καὶ τῶν Συμβούλων Α. Μιχισσοπούλου καὶ Χ. Σιδηροπούλου, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἡ προσεχὴς «Σύνοδος» συνέλθῃ ἐν Ἰωαννίνοις τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου τοῦ 1927.

—Ἡ Νορβηγικὴ Ἐκκλησία εἶνε ἐκκλησία τοῦ Κράτους, ἀνήκει εἰς τὸ Ἐυαγγελικόν-Λουθηρανικὸν δόγμα, περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν νορβηγικὸν λαόν, διὰ δὲ τῶν δημοσίων σχολῶν παρέχει εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Τελευταίως εἰργάσθη πρὸς ἐξασφάλισιν μείζονος ἀνεξαρτησίας

ἀπὸ τοῦ Κράτους. Ἡδη ἐν ἐκάστη Congregation ὑπάρχει ἐπίσημον οἰκοτροφεῖον. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη γενικωτέρα ἐκκλησιαστικὴ ὄργανωσις ἀποσκοποῦσα εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας δι' ἐτησίων συνεδρίων ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας καὶ διὰ μίας γενικῆς συνελεύσεως τῆς ὅλης χώρας. Κατὰ τὰς συνελεύσεις ταύτας συζητοῦνται ζητήματα ὅποια ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία καὶ πειθαρχία, ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως κτλ. ἰδιαίτητα δὲ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπίκαιρον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ζήτημα τῆς σχέσεως μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐλευθέρων θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν, οἵτινες ἀξιοῦσι νὰ τηρῶσι ἀνεξαρτησίαν πλήρη ἢ καὶ μετριωτέραν ἀπέναντι καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ δράσις, φέρονται λίαν ἱκανοποιητικά. Ἰδίως ὑπὸ ἐξαιρέτου ἐπιτυχίας σιέφεται τὸ ἔργον τῶν ἐξωτερικῶν ἱεραποστολῶν, Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εὐοδοῦται· μεταξὺ ἄλλων, μεγάλη δραστηριότης δεικνύεται πρὸς ἴδρυσιν ἰδρυμάτων πρὸς περιποίησιν καὶ συντήρησιν τῶν παίδων καὶ τῶν γερόντων, ἐπ' ἴσης δὲ ἀφθονος παρατηρεῖται φιλανθρωπία εἰς τὰς ἐνορίας διὰ παροχῆς βοηθημάτων εἰς τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς ἀέργους. Ἐν Νορβηγίᾳ ὡς τὰ πολλὰ ἐγγὺς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν κρατοῦνται αἱ μέσαι τάξεις τῶν πόλεων καὶ αἱ τῆς ὑπαίθρου χώρας, ἐνῶ αἱ ἀνεπτυγμέναι τάξεις καὶ αἱ ἐργατικαὶ ζῶσι μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας. Παρεκτὸς τῶν θρησκευτικῶν περιοδικῶν ἐν Νορβηγίᾳ ἐκδίδεται καὶ μία καθημερινὴ ἐφημερίς, ἡ ὅποια ἔχει εὐρείαν κυκλοφορίαν καὶ συχνάκις πραγματεύεται τὰ κοινωνικὰ ἰδίως ζητήματα ἐν πνεύματι χριστιανικῷ. Ἐξω τῆς ἐπίσημου ἐκκλησίας τοῦ κράτους ὑπάρχουσι καὶ ἐλευθεραὶ ἐκκλησίαι, ὧν αἱ κυριώταται εἶνε τρεῖς· ἡ τῶν Μεθοδιστῶν καὶ ἡ τῶν Βαπτιστῶν, αἵτινες κυρίως εἶνε ὀργανωμένοι ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ ἡ τῶν Λουθηρανῶν, ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς μᾶλλον περιφερείαις. Τὰ μέλη τῶν ἐκκλησιῶν τούτων εἶνε σχετικῶς ὀλιγάριθμα· οὕτω ἡ ἐλευθέρη Λοθηρανικὴ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ 14.500 πιστοὺς, ἡ τῶν Μεθοδιστῶν ἐπισκοπὴ 13.200, καὶ ἡ τῶν Βαπτιστῶν 7.500. Καὶ τῶν ἐκκλησιῶν τούτων ἡ κοινωνικὴ καὶ τῶν ἄλλῃ δοᾶσις εἶνε εὐρεία καὶ ἐντατικὴ, μάλιστα δὲ ἡ μεθοδιστῶν «διακονισῶν», διατηρουσῶν βρεφοκομεῖα. Αἱ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ κράτους καὶ τῶν ἐλευθέρων τούτων Ἐκκλησιῶν σχέσεις εἶναι φιλικαί. Αἱ δευτέραι ἀπολαύουσι πλήρους ἐλευθερίας ἐν Νορβηγίᾳ πληροστέρας ἐκείνης, ἧς ἐπολαύουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

— Ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν Βερολίνῳ ὁ Charles

Holl, καθηγητής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης, κατέχων τὴν ἔδραν τοῦ μαθήματος τούτου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου Troeltsch, οὗ ὑπῆρξε διάδοχος.

Ο θάνατός του θεωρεῖται μεγάλη ἀπώλεια διὰ τὸν ἱστορικὸν κλάδον τῆς Θεολογίας καὶ τὸν γερμανικὸν προτεσταντισμὸν. Ἐγενήθη τῷ 1866, τῷ δὲ 1894 ἐγένετο μέλος τῆς πρὸς ἔκδοσιν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν συνέστησεν ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου. Τῷ 1900 ἐγένετο ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1906 προσελήφθη εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ πανεπιστήμιον ὡς τακτικὸς καθηγητὴς τῆς αὐτῆς ἔδρας. Ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἔργα περὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεολόγων.

—Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεπληρώθη διακοσμητικὰ ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ Τζὼν Wesley, ἰδρυτοῦ τοῦ Μεθοδισμοῦ, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐωρεάσθη πανηγυρικῶς ἐν Ὁξφόρδῃ ζῶντος ἔτι τοῦ Wesley οἱ Μεθοδισταὶ τῆς Ὁξφόρδης δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 24. Σήμερον οἱ Βεσλιανοὶ Μεθοδισταὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ συμποσοῦνται εἰς 32 ἑκατ., ἔχουσι 100.000 ναοὺς μετὰ 10.000 κληρικῶν καὶ 96.000 ἱεροκλήρικων καὶ 95.000 κατηχητικῶν σχολείων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Περίεργος δίκη φέρεται γενομένη πρό τινας ἐν τινι Ρωσικῷ δικαστηρίῳ. Ἐδικάζετο ὁ διάσημος φίλος τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δυστυχῶν κόμης Λέων Τολστόη, ἐξεδότης δὲ κατ' αὐτοῦ ἡ ἀκόλουθος καταδικαστικὴ ἀπόφασις, παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Λουνατσάρση προηγηθεῖσαν ὑπεράσπισιν: «Ὁ Λέων Ν. Τολστόη, τέως ἀξιωματικὸς καὶ μέγας γεωκτῆμων, ἀποθανὼν πρὸ 13 ἐτῶν, εἶνε ἔνοχος διαδόσεως συγγραμμάτων, περιεχόντων διδασκαλίαν ἀστικῆς. Τὸ δικαστήριον, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Τολστόη ἔζησεν εἰς ἐποχὴν ἀστικοῦ πολιτισμοῦ καὶ δὲν εἶχε γνωρίσει τὰς μεγάλας ἰδέας τοῦ Λένιν, διατάσσει ὅπως ἐκεῖνα τοῦλάχιστον τῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ ἀσκήσωσιν ἐπικίνδυνον ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπίδρασιν, ἀφαιρεθῶσιν ἀπὸ πασῶν τῶν τε δημοσίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν, δημευθῶσι καὶ ἐξαφανισθῶσι. Ὁ χάρτης των, ἀνεξεργαστόμενος, νὰ χρησιμοποιηθῆ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ἔργων τοῦ Λένιν, τοῦ Ζηνόβιεφ καὶ τοῦ Μπουχάργη».

—Ὁ Ἰάπων πρίγκηψ Τοκουγάβα, ἀρχηγὸς τῆς ἰαπωνικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν ἐν Οὐάσιγκτον διάσκεψιν τοῦ ἀφοπλισμοῦ εἰς δὲ τῶν μεγάλων ἐπιτροπῶν

ἐν Ἰαπωνίᾳ κεκτημένων ἀνδρῶν, ἐν λόγῳ του πρὸς τὰ μέλη τοῦ βοηθητικοῦ Κομιτάτου τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων (X. A. N) ἐν Τόκιω, εἰ καὶ βουδδιστὴς εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τάδε πρὸς τοὺς νέους: «Οἱ πρόγονοί μου κατεδίωξαν τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς ἐξεδίωξαν τῆς Ἰαπωνίας. Σήμερον παρέχω μετ' ἐγκαρδιότητος τὴν ὑποστήριξίν μου εἰς τὸ σωματεῖόν σας, τὸ ὁποῖον εἶνε οὐσιωδῶς χριστιανικὸν σωματεῖον. Τὸ πρᾶγμα ἀποτελεῖ παράδοξον ἀντίθεσιν: οἱ πρόγονοί μου ἔπραξαν κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τὰς περιστάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο πράττω καὶ ἐγώ. Δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς θρησκείας. Ἰνωρίζω ὁμως τοῦ, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε μία καλὴ θρησκεία καὶ ὅτι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐνώσεις τῶν Νέων πανταχοῦ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς θανατοῦ χεираγωγοὶ τῶν νέων. Δια τοῦτο ἐδέχθη νὰ συγκαταλεχθῶ μεταξὺ τῶν συμβούλων τοῦ ἡμετέρου σωματεῖου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι πᾶς εἰλικρινὴς ἄνθρωπος καθῆκον ἔχει νὰ ὑποστηρίξῃ μίαν τοιαύτην κίνησιν τῆς νεολαίας».

—Τὸ 1925, ἐπὶ τῆς μεγάλης λεωφόρου, δέκα χιλίομετρα ἔξω τῆς πόλεως. Εἰς μίαν χαράδραν κεῖται στενάζων εἰς δυστυχίαν, τὸν ὁποῖον ἔρριπεν αὐτοκίνητον διερχόμενον μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Παρ' αὐτὸν εἰς ἰατρὸς παρέχει τὰς βοηθείας του· ὁ τραυματίας κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ. Μετὰ μικρὸν διέρχεται μὴ λιμουζίνα. Ὁ ἰατρὸς ὑποὶ τὴν χεῖρα, καὶ τὸ αὐτοκίνητον σταματᾷ.—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μεταφέρετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸν βαρὺν αὐτὸν τραυματίαν;—Πολὴ εὐχαριστως· μίαν στιγμὴν νὰ ὀδηγήσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὰς κυρίας, καὶ ἐπιστρέψω. Τὸ αὐτοκίνητον ἐξηφανίσθη. Οὐδεὶς πλέον τὸ ἐπανεῖδε. Δεύτερον αὐτοκίνητον ψελλίζει παρεμφερεῖς δικαιολογίας, καὶ χάνεται ἀνεπιστρεπτεῖ. Τὸ τρίτον σταματᾷ ἐπὶ τόπου αὐθόρμητον. Μετὰ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας ὁ κύριός του προσκαλεῖ τοὺς συντρόφους νὰ καταβοῦν καὶ νὰ ἀναμείνουν εἰς τὸ δάσος τὴν ἐπιστροφὴν του. «Κυρίαί, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως ἀνάγκη νὰ μεταφέρω εἰς τὸ ξενοχεῖον αὐτὸν τὸν ταλαίπωρον». Καὶ ἀφοῦ ἐξηφανίσθη μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν πρὸς τοὺς ἀναμένοντας. Ὑπῆρξεν ὁ καλὸς τῆς Σαμαρείτης ἐποχῆς τῶν αὐτοκινήτων.

— Μετὰ τῆς συνήθους τῆ Ρωμαϊκῆ Ἐκκλησίᾳ θεατρικῆς πομπῆς ἐτελέσθη τὸ πρὸ πολλοῦ ἀγγελθὲν «Εὐχαριστικὸν Συνέδριον» ἐν Σικάγῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τοῦ Συνεδρίου τούτου μετέσχον 300 ἐπίσκοποι, ἐν οἷς καὶ 14 καρδιναῖοι ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν παπικὸν νούντιον, 3009 ἱερεῖς, 10 μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ καὶ προσκυνη-

ταὶ ἀριθμούμενοι εἰς 1.000.000. Ἡ ὅλη πόλις εἶχεν ἐγκαίρως προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν τοσαύτην συρροὴν καὶ τοὺς πομπώδεις πανηγυρισμούς, ἐφ' ἧ καὶ ἠγέρθησαν εἰς τὰς κεντρικώτερας τῶν ὁδῶν πλεῖστα διακοσμητικαὶ οἰκοδομαί, ἀψίδες καὶ πρόχειροι διακοσμήσεις. Τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν παιηγύρεων ἐτάραξε μόνον περὶ τὸ πέρασ λυπηρὸν ἐπεισόδιον: καθ' ὃν δηλ. χρόνον ἐχώρει ἠκαταπληκτικῶς μεγαλειώδης πομπὴ πρὸς τὴν παρὰ τὸ Σικᾶγον πολίχνην Μεδελέν, περιλαμβάνουσαν σειρὰν ὅλην καθολικῶν καθιδρυμάτων, κεραινοῦς ἐκτραγεῖς ἀποτόμως τόσον κατετάραξε τὰ ἀναρίθμητα πλήθη, ὥστε ἐπῆλθον πλεῖστα δυστυχήματα ἐκ τοῦ τρόπου. Τὸ ἐπόμενον Εὐχαριστικὸν συνέδριον ἠὰ γείνη τῷ 1928 ἐν Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΣΥΛΟΝ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Συνοπτικὴ κατάστασις Ἀπολογισμοῦ Χρήσεως
Νοεμβρίου 1925 μέχρι 30 Ἰουνίου 1926

ΕΞΟΔΑ	Δρ.
1 Ἐπιχορήγησις Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου	13.000.
2 Ἐκ περιφορᾶς δίσκων ἐν τοῖς Ναοῖς Πειραιῶς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας	7.210.20
3 Συνδρομαὶ τακτικαὶ διαφόρων ἰδιωτῶν	7.605.
4 Συνδρομαὶ τακτικαὶ Φιλοπτῶχων Ταμείων.	1.650.
5 Δωρεαὶ Ἰδιωτῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν	25.400.
6 Δωρεὰ Δήμου Πειραιῶς	5.000.
7 Εἰσπράξεις ἐορτῆς Τιναεῖου Κήπου	38.306.60
	Δραχ. 98.171.80
ΕΞΟΔΑ	Δρ.
1 Μισθοὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ	7.975.
2 Διὰ σιτισμὸν καὶ ἱματισμὸν ὑποτρόφων, γραφικὴν ὕλην κ.λ.π.	21.650.
3. Ἐξοδα ἐορτῆς Τιναεῖου Κήπου	2.877.50
	Δρ. 33.502.50
Ἐπόλοιπον Ταμείου τοῦ Ἀσύλου τῆ 30ῃ Ἰουνίου 1926	64.669.30
	Δρ. 98.171.80

Ἐν Πειραιεὶ τῆ 30ῃ Ἰουνίου 1926

Ἡ Ταμία
Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
Τιμοθέου περιστατικὰ ψυχολογήματα, Ἠθογραφικαὶ εἰκόνες. Ἐν Ἀθήναις 1926. — Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὡς ἀνήγγειλεν ἤδη ἡ «Ἐκκλησία», ἐδημοσίευσεν πρό τινοσ χρόνου ὁ Σεβ. Μητροπο-

λίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος ἀξιόσπουδατον ἔργον περιέχον ζωηροτάτας ἠθογραφικὰς εἰκόνας. Ἀρχίζων τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τῆς συγχρόνου διοικητικῆς καταστάσεως εὐρίσκει ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τῶν διανοουμένων τῆς χριστιανικῆς οἰκουμένης ἔπαθε μετὰ τὸ 1914 τελείαν διαστροφήν καὶ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ κακοποιοῦ πνεύματος. Πρωτίστως αἰτία τούτου εἶναι ἡ διαίρεσις τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἡ ἐπιτρέπουσα τὸν ἔθνικὸν ἐξευτελισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ὀφείλεται δὲ ἡ διαίρεσις αὕτη εἰς τὴν ἀλαζονείαν τῶν Παπῶν τῆν Ρώμης. Τὰ χριστιανικὰ ἔθνη θὰ εἰρηνεύσουν τότε μόνον ὅταν παύσῃ ἡ διαίρεσις αὐτῶν καὶ ἐνωθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς χριστιανικῆς πίστεως. Μεγάλην δὲ ἔχει καὶ ἐν τούτῳ τῷ ζητήματι καὶ ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐπανορθώσει καθόλου τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἡ ἐπανόρθωσις θὰ συντελεσθῆ διὰ τῆς θρησκείας, τῆς ἐκπαίδευσσεως, καὶ τῆς οἰκογενείας, τῶν μεγάλων τούτων συντελεστῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Τοῦ πρώτου συντελεστοῦ, ἡ φωτιστικὴ καὶ διαπλαστικὴ δύναμις, εἶναι ὁ κληρικός, τοῦ δευτέρου ὁ διδάσκαλος, ἐπὶ τῶν δύο τὲ τούτων σπουδαίων συντελεστῶν εἰσέρχεται ὁ Σεβ. Καλαβρύτων, εὐρύτητα ἐξετάζων τὴν συγχρόνον κατάστασιν αὐτῶν, εἰς σπουδαιότατας παρατηρήσεις, θίγει δὲ πλεῖστα ζητήματα καὶ ἐλέγχει δριμύτητα τὰ κακῶς παρ' ἡμῖν ἔχοντα. Πολλαχοῦ ὁ λόγος του ἀποβαίνει αἰδέηρος πεπυρακτωμένος, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐκπαίδευσσει καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ εὐρίσκει τὰς ὑπαρχούσας πληγὰς καὶ ζητεῖ τὴν θεραπείαν αὐτῶν, συγκρίνει δὲ τὰ ἡμέτερα πρὸς τὰ ἀλλαχοῦ συμβαίνοντα. Ἐν τέλει στρέφει τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς ἐχθρिकास κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ δυνάμεις καὶ ἐξετάζει αὐτὰς λεπτομερῶς ὑποδεικνύων τοὺς ἐξ αὐτῶν κινδύνους, καταλήγει δὲ τὸ ὅλον σύγγραμμα διὰ συμβουλῶν καὶ παραινέσεων, καὶ ὡς ἤρχισεν αὐτὸ ἐξετάζων τοὺς διανοουμένους οὕτω τελειώνει ἀποστρεφόμενος πρὸς αὐτοὺς καὶ προτρέπων νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν. Τοιοῦτο ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς τὸ ἀνωτέρω ἔργον τοῦ Σεβ. Καλαβρύτων.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ
ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διακηρύττει ὅτι τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10ην μέγρ. 12ην π. μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν τοῖς Καταστήμασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δημοπρασίαι ἐμποτικῆς Ἱερῶν ἀμφοίων. Ἐν Ἀθήναις τῆ 7ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπιλεγόμενης Φανερωμένης, διακηρύττει ὅτι τὴν 12 Σεβ. 1926, ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἐκτ θεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Μεγάροις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεγάρων Ἰω. Μυριαχοπούλου καὶ ὑπὸ τοὺς παρὰ τούτῳ κατατεθειμένους ὁροὺς ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τῆς κατασκευῆς ἀσβεστοκαμίνου εἰς ἑιάστην τῶν θέσεων Κόκκινου Κωρᾶρι. Ἅγιος Βλάσιος, Δράπανο καὶ Ἅγία Τριὰς ἢ Κώϊτου Σέρα τοῦ Δήμου Μεγαρέων. 2) τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν

δημοπρασιῶν ἐνώπιον Συμβολαιογράφου Σαλαμίνος Ἀθ. Κουλούρη α) ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος καθαρισμοῦ ἐκτάσεως 40 στρεμμάτων ἐκ τοῦ ἐν τῇ θέσει Δευτέρῃ τῆς Κακηβίγλας (Σαλαμίνας) κτήματος τῆς Μονῆς καὶ β') ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος καθαρισμοῦ τοῦ πρὸς δυσμὰς τοῦ κτιρίου τῆς Μονῆς δάσους αὐτῆς ἐν Σαλαμίνι καὶ ἡ κατασκευὴ ἀσβεστοκαμίνου, ὑπὸ τοὺς παρὰ τῷ αὐτῷ Συμβολαιογράφῳ Ἀθ. Κουλούρη κατατεθειμένοις ὅροις. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Φανερωμένης τῇ 17 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Σταμιάδων δηλοποιεῖ ὅτι τῇ 5ῃ, 12ῃ καὶ 19 Σ)β)ρίου ἐν. ἔτους ἐνεργηθήσονται ἐν Καλαμπάκᾳ οἱ ἐξῆς πλειοδοτικαὶ δημοπρασίαι: ἤτοι 1) Περὶ πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ εἰς θέσιν «Βακαρότσια» ὕδρομύλου τῆς Μονῆς καὶ 2) περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος ὀλοτομίας 150) ζυγίων κωσθύλων, ἐκ τοῦ δάσους Τσουγκούρου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυτρίθμου διακηρύξεως. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σταμιάδων τῇ 17 Αὐγούστου 1921.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Προφήτου Ἡλίου Ζαχόλης, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν μίσθωσιν ἐνὸς ἀγροῦ μετὰ τῶν περιλαμβανομένων ἐλαιοδένδρων εἰς θέσιν Πεπελίτσα. Ἡ μίσθωσις γενήσεται τὴν 5ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν Δερβενίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γ. Μελισσαροπούλου συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἰγουμενοσυμβουλίου τοὺς κατατεθέντας παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Προφ. Ἡλίου Ζαχόλης 9 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Τήνῳ Γυναικείας Μονῆς «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Διακηρύττει ὅτι ματαιωθείσα ἡ κατὰ τὴν 1 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ὁρισθεῖσα πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐνοικίαν διαφόρων ἀστικῶν καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 29 ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῆς πόλεως Τήνου καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς ὑπ' ἀριθ. 148 διακηρύξεως ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Τήνου Π. Ἀφεντάκη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Μονῆς Δ. Λούδαρη. Ἐν Τήνῳ τῇ 2 Αὐγούστου 1926.

Ὁ Ἰγούμενος τῆς Ἱερᾷς Μονῆς Σπηλαίου διακηρύττει ὅτι. Ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ τετραετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἀγροὶ τῆς Μονῆς κείμενοι ἐν ταῖς θέσεσι 1) Νιαχόδη 2) Σμιτῆ 3) Χρυσάνθος 4) Παπαδιοντῆ 5) Σωτλάδικα, καὶ 6) Ραβιανή. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ χωρίῳ Σπηλαίῳ ἔξωθεν τοῦ παντοπωλείου Ἰωάν. Βλαχάδα τὴν 22αν Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 18--12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐιρηνοῦ Τίτση. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὑρισκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλαίου τῇ 3ῃ Αὐγούστ. 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Προδρόμου Κυνουρίας προκηρύττει ὅτι ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Τσορβασίου κτήματα τῆς Μονῆς ἤτοι εἰς ἀγροὺς εἰς θέσιν ἀλοῦπου—χοῦνι, ἕτερος εἰς θέσιν Μούρσια καὶ ἐν ἐλαιοπερίβολον εἰς θέσιν Ἀδρος, μετὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίγραφα κατετίθησαν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμβολαιογράφῳ Ταυίας καὶ Δολιανῶν. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀγ. Νικολάῳ τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 10—12 μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου. Πρώτη προσφορὰ δρ. 3000. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προδρόμου τῇ 15 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾷς Μονῆς τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς ἐν τῷ ὀρίῳ Χρυσάφως. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 12ην τοῦ μηνὸς 75ρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Σπάρτῃ ἔξωθεν τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ κ. Ἰωάν. Κασιβίτη ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾷς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 διακηρύξεως ἡμῶν, ἧτις εὐρίσκειται κατατεθειμένη ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ, ὡς πρώτη προσφορὰ ὠρίσθη τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἀγίων 40 τῇ 6)8)26.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 5ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐιρηνοῦ Σκιάθου καὶ κατὰ τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆς κωμοπόλεως Σκιάθου ἡ ἐκποίησις τοῦ ἐφειμένου ἐλαιοκάστου τῶν ἐλαιοπεριδῶλων τῆς Μονῆς κατανενομένων εἰς τὰ κάτωθι τμήματα. Τμήμα 1ον περιλαμβάνον τὴν περιοχὴν τῆς Μονῆς καὶ τὰς θέσεις Παπακαλλινίκου, Ἄνω καὶ Κάτω Πετράλων καὶ Κοπρῖσά ἢ Παλατογκόρτζα. Τμήμα 2ον περιλαμβάνον τὰς θέσεις Ἡμερῆ Ἐλεῖα, Ταρτσάκι, Ἰωακείμ, Χατζησταμάτη. Πατσογιάνναινας καὶ Παλαιοκάλυδα. Τμήμα 3ον περιλαμβάνον τὴν περιοχὴν τοῦ Μετοχίου Θεολόγου ἢ Πύργος καὶ τὴν θέσιν Πλατάνα ἢ Ζαμπετῆ. Τμήμα 4ον περιλαμβάνον τὴν περιοχὴν τοῦ Μετοχίου Κεχρῖας. Καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ταυτρίθμου διακηρύξεως, ἧς πάντες οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν π ο σερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καθ' ἑκάστην εἰς τὸ τῆς Κοινότητος Σκιάθου. Ἐν Σκιάθῳ τῇ 8 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾷς Μονῆς Θεοτοκίου Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1) τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν Σαλιχαριᾷ ὕδρομύλου (Καραχρηστέικα) 2) τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν Σχερετσάνοις ὕδρομύλου καὶ 3) εἰς ἐκποίησιν τοῦ ἐλαιοκάστου τῆς Μονῆς Θεοτοκίου ἐν τῇ περιφερείᾳ ἰεῖα τὴν 3,4 καὶ 5 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἐν Ἀρτῇ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀρτῆς, κ. Ἡλία Καφεντζῆ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὅρων τῶν δημοπρασιῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμβολαιογράφῳ Ἡλίου Καφεντζῆ ἐν Ἀρτῇ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ὀκτωβρίου τῇ 10 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱερᾷς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθηται εἰς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ εἰς θέσιν «Ζάγα» ἐξήκοντα (60) κυπαρίσσια τῆς Μονῆς τὴν 10 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3 5 π. μ. ἐν Δερβενίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ζαχόλης Κωνσταν. Τσουτσάνη καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἰγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ Ἰγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἰγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς ἧς ἀντίγραφα εὑρισκονται εἰς τὰ γραφεῖα Μονῆς καὶ τοῦ ἄνω συμβολαιογραφείου ὧν οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 1 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾷς Μονῆς τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθηται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς ἐν τῇ θέσει Μικρὸ Δάπελο, καὶ ἀχτόριζα λιανάκι τοῦ ὀρίου Ἡδημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 12 τοῦ μηνὸς Σεπ)βρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν Σπάρτῃ ἔξωθεν τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ κ. Ἰωάννου Κασιβίτη, ἡ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 144. διακηρύξεως ἡμῶν ἧτις εὐρίσκειται κατατεθειμένη ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ ὡς πρώτη προσφορὰ ὠρίσθη τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δρχ. Ἐν Ἱ. Μονῇ τῶν Ἀγίων, 40α τῇ 6 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντ. τοῦ Λοκρίδος προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως αἱ ἀποθήκαι τῆς Μονῆς κείμεναι ἔξωθι τῆς μάνδρας. Ἡ δημοπρασία τὴν 29ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9—12 π. μ. ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Δημητρίου Πυργοπούλου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἄριθ. 28 διακηρύξεις ἡμῶν ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 400 δραχ. μηνιαίως δι' ἀμφοτέρων τὰς ἀποθήκας. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 11ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακαριωτίσσης Προκηρτίζει ὅτι τὴν 22αν Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὥρας 19 π. μ. ἕως τῆς Μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θεόδωρου Κωνσταντίνου Γεωρ. Κατσιμπάρδη, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς πενταετὴ ἐνοικίασιν τοῦ ἐν Δομβραίνῃ ἐκαιοτριβείου τῆς Μονῆς Μακαριωτίσσης, πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχ. 950 ἑτησίως Ἐν Μονῇ Μακαριωτίσσει τῇ 9ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σιαμαδάων δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθῆσομένη ἐν Καλαμπάκῃ τῇ 5ῃ 2ῃ καὶ 19ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡ ἐκποίησις ἐνὸς ἔμπου τῆς Μονῆς ἐτῶν 4 ὑπὸ τοὺς ἄριθ. κατ' ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σιαμαδάων τῆς 12 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυμτ μάλλης προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως. Τὸ δικαίωμα τοῦ παραγωγμένου Ἐλαιοκαρποῦ τῶν ἐν ταῖς θέσεσι Περιοχῆ τῆς Μονῆς, Σταυρός, καὶ Λεβέσι Ἐλαιοδένδρων αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἑσχαλαῖς τὴν 29ην Αὐγούστου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημερίας ἐνώπιον τοῦ Συμ]φου Γεωρ. Ξηριάδου. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν Ὁρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Μακρυμμάλλης τῇ 3 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως ὁ ἐλαιοκαρπὸς ἐφειτινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐν τῇ θέσει Ζάμπλιακα ἐλαιοπεριθόλου τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ κειμένων ἔξωθι τῆς μάνδρας τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνταῦθα τὴν 29ην τρ. μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Δημητρίου Πυργοπούλου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἄριθ. 3) διακηρύξεις ἡμῶν ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἀγ. Κωνσταντίνῳ τῇ 11 Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης, προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1) μίαν καροῦτα, 2) μίαν κάθη, 3) ἐν οἰνοθαπέλιον καὶ 4) τρεῖς ἕως τέσσαρες χιλιάδες ὀκτάδες λευκαὶ σταφυλαὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ἄριθ. τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἐφειτινῆς ἐσοδείας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς ἔθνα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 23 τρέχοντος μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. 1926 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 12 Αὐγούστου 1926.

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ μίσθωσις τῶν ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Λειβαδίου κειμένων χωραφίων τῆς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Δημητράδων καὶ ἑκτὸν ἐν ὅλῳ σταθμμάτων, συμφώνως τοῖς ἄριθ. τῆς διακηρύξεως τῆς κατατεθειμένης ἐν τοῖς κοινοτικῆς Γραφεῖοις Ἐλασσῶνος καὶ Λειβαδίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 1ην Σεβρίου 1926 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπω δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ κ. Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ κ. ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγίου Ἀντωνίου Δελητράδων τῇ 7ῃ Αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἠλείᾳ Ἱ. Μονῆς τῶν Βιγαρνῶν, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 1) 10 ἀγέλαδες, 2) ἓναν Μπουγᾶν καὶ 3) 7 Μοσχάλια ἀρσενικά καὶ 8 θήλας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2628 Διαταγῆς Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Δελφείοις τὴν 22αν Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δελφινῶν κ. Ἀλεξ. Καλμπούρη. Πρώτη προσφορὰ 40,000.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερᾶς Μονῆς Πιθαρίου διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ ἐφειτινῆς ἐσοδείας ἡρηθῆμένος βλανιδόκαρπος τῶν κτημάτων Μονῆς Πιθαρίου. Οἱ βουλομένοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν τῇ παραλίᾳ Ἐρεσοῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπω τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 π. μ. ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. τοῦ ἐκκλησιαστικῆς καταβλητέου ἅμα τῇ κατακρῶσει. Ἐν Μονῇ Πιθαρίου τῇ 8 αὐγούστου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος προκηρτίζει ὅτι: Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ μαγαζεῖον τῆς Μονῆς κείμενον ἐν τῇ παραλίᾳ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνταῦθα τὴν 29ην τρ. μ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Δημητρίου Πυργοπούλου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἄριθ. 29 διακηρύξεις ἡμῶν ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 300 δραχ. μηνιαίως. Ἐν Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 11ῃ Αὐγ. 1926.

“ΘΕΟΛΟΓΙΑ,”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν
προνοία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
Ἔτος τέταρτον 1926

Διευθύνεται ὑπὸ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Καθ. τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συντάσσεται ὑπ' αὐτοῦ, τῶν λοιπῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων Θεολόγων καὶ ἐπιστημόνων, δημοσιεύει πραγματείας θεολογικάς, φιλοσοφικάς καὶ ἱστορικάς, παρακολουθεῖ δὲ τὴν τε ἐλληρικὴν καὶ τὴν ξένην θεολογικὴν ἐπιστημονικὴν κίνησιν.

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς:

Ἐσωτ. δραχ. 80, Ἐξωτ. φρ. 60, Ἀμερικῆς δολλ. 4

Διεύθυνσις: Ὀδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι.

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι